

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 2 MEI 1930 N° 7

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

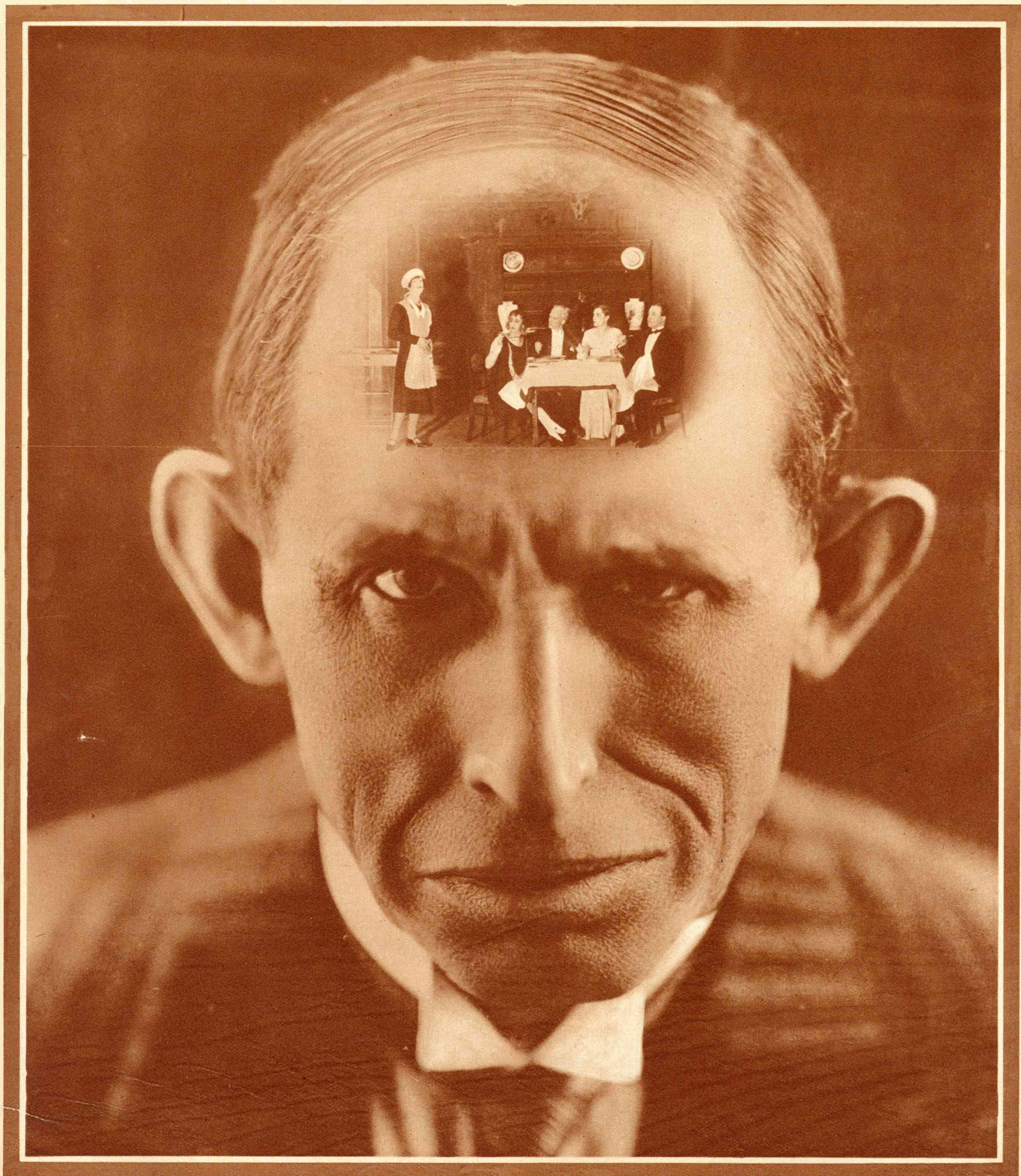
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG

STATIONSWEG 95 TEL. 17283

(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141



DE NIEUWE REVUE

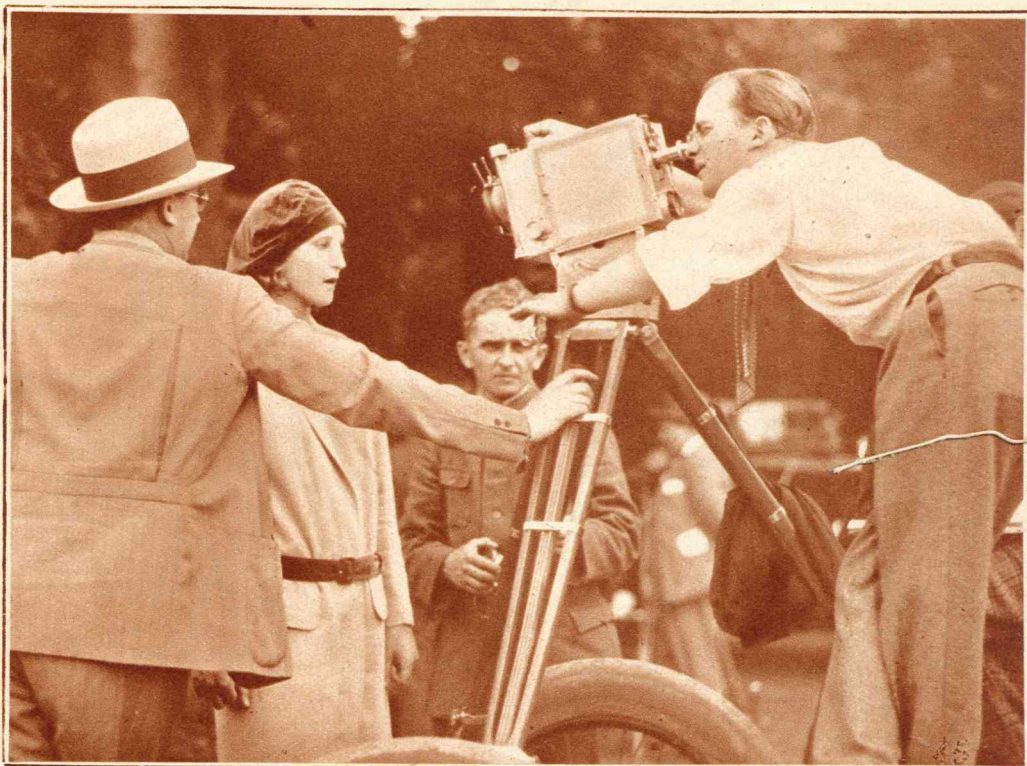
FOTO BACH

BENT U GESCHIKT VOOR DE SPREKENDE FILM?



Twoe gelaatsstudies.

„Zoo moet u kijken“, zegt de
regisseur tot Colleen Moore.



De regisseur oordeelt of het gelaat „photogeniek“ is.



Sinds de Amerikaansche en Europeesche film-industrie bij voorkeur „spreekende“ films schijnen te gaan vervaardigen, is het uitkiezen van film-artisten nog moeilijker geworden dan het voordien reeds was. Kwam het er voor de „zwijgende“ film hoofdzakelijk op aan, een gezicht, beweeglijk en vol uitdrukking te bezitten, waarbij er dan voornamelijk op werd gelet of het van alle zijden genoeg photographische „mogelijkheden“ bood, thans zijn deze eigenschappen in het geheel niet meer toe-reikend om iemand geschikt te verklaren voor de spreekende film. Niet meer het gezicht, hoe lief-tallig, of hoe interessant ook, noch een goed getraind lichaam, of een slanke figuur, zelfs niet een groot dramatisch of komisch talent kunnen voldoende zijn om de toeschouwers te boeien, neen, op het oogenblik wordt naar een volmaakte stemtech-niek op de allereerste plaats gevraagd.

De toekomstige filmster zal moeten kunnen bewijzen, dat zij in haar stemgeluid die toonhoog-ten kan brengen, welke in overeenstemming zijn met de scène, met mimiek en geste. De innerlijke gevoelens zal zij op overtuigende wijze tot uiting moeten brengen en in de microfoon moeten uitspreken.

Hiermede is niet gezegd, dat de kunst van het spreken gewichtiger is dan die van het spelen, want de aspirant-filmberoemdheid heeft behalve kundigheid in het spreken ook de bekwaamheden,



Luisterend naar haar eigen stem.



Buster Keaton en Anita Page bestudeeren in de studio hun „partij”.

Lien Deyers legt een spreekproef af.



„Proefdraaien”. In bijzijn van speelster en regisseur wordt een eerste uitvoering van de nieuwe film gegeven.

welke aan de „oude” artisten werden gesteld, noodig.

Doch zij kan deze laatste niet productief maken, indien zij de eerste mist.

Een groote moeilijkheid is er bovendien gelegen in het feit, dat de microfoon het helderste en meest geschoolde stemgeluid geheel anders, ja zelfs valsch weergeeft. Het is een meer dan eens waargenomen feit, dat artisten van de zwijgende film en van het tooneel volkomen ongeschikt zijn voor de sprekende film. Het zal duidelijk zijn, dat het zoodoende van te voren vrijwel onmogelijk is, iemand te voorspellen, of hij (of zij) kans heeft bij de sprekende film te worden aangenomen.

De regisseurs zijn verplicht steeds nieuwe proeven te nemen met allerlei personen. Over het algemeen geven zij de voorkeur aan degenen, die òf niet bij de zwijgende film òf niet aan het tooneel zijn werkzaam geweest, aan geheel nieuwe krachten dus. Deze experimenten kosten veel geld en veel tijd en zijn steeds een groot risico.

Is eenmaal komen vast te staan, dat de candidaat voldoende eigenschappen van gelaat en spel heeft, dan wordt overgegaan tot de stemkeuring.

Is deze door middel van een grammofoonplaat opgenomen en geschikt geoordeeld, dan wordt een

spelproef genomen. Deze bestaat gewoonlijk hierin, dat de persoon in kwestie een gewoon scènetje uit het dagelijksch leven krijgt te spelen; eerst zwijgend, daarna hetzelfde met geluid.

Vallen de beide hiervan opgenomen films naar wensch uit, dan moet de beginnening nog toonen, dat zij tegelijk spreken en spelen kan. Daartoe worden de benodigde apparaten gelijktijdig in werking gesteld.

Daarna wordt eerst een definitief oordeel geveld.

Uit 't bovenstaande blijkt wel voldoende, dat de moeilijkheden, die een filmartiest bij de sprekende film heeft te overwinnen, heel wat grooter zijn dan bij de zwijgende. Slechtszeer enkelen kunnen aan de gestelde opgaven voldoen.

Het publiek zal dan ook spoedig leeren de ware kunstenaars van de menschen, die „wel talent” hebben, te onderscheiden.

En dat kan de filmkunst niet anders dan ten goede komen.

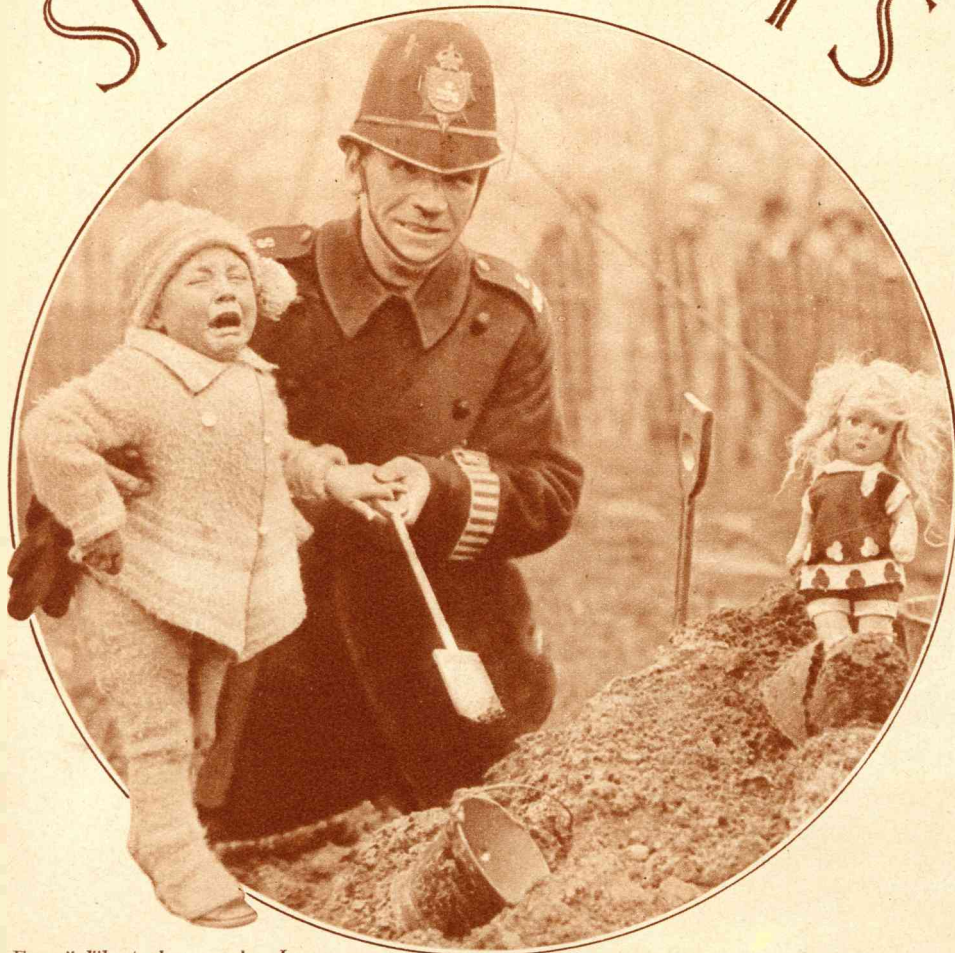


De droom vervuld: het contract wordt geteekend.



An der schönen blauen Donau: een avondkiesje van Buda-Pest met op den voorgrond de Elisabethsbrug.

SNAPSHOTS



Een pijnlijke taak voor den Londenschen bobby; 't zijn op 'n drukken voorjaarsdag niet alleen de verloren voorwerpen, waarvan de eigenaars opgespoord moeten worden.



Als huisknecht en keukenmeid kijken... gaat het wel wat anders toe dan op dit galante tafereeltje.

Het

Juliana van Stolberg
Monument

In tegenwoordigheid der koninklijke familie (slechts Z.K.H. Prins Hendrik kon door verblijf buitenslands niet aanwezig zijn) is Woensdag verleden week op 't Louise de Coligny-plein het monument voor Juliana van Stolberg, de stammoeder van ons vorstenhuis, plechtig onthuld. Na een welkomstrede van luitenant-generaal Weber, den voorzitter van het nationaal comité, dat voor de oprichting geijverd heeft, heeft H.K.H. Prinses Juliana het monument onthuld. Onze foto hiernaast geeft het plechtig oogenblik weer, waarop het omhullende doek neervalt.

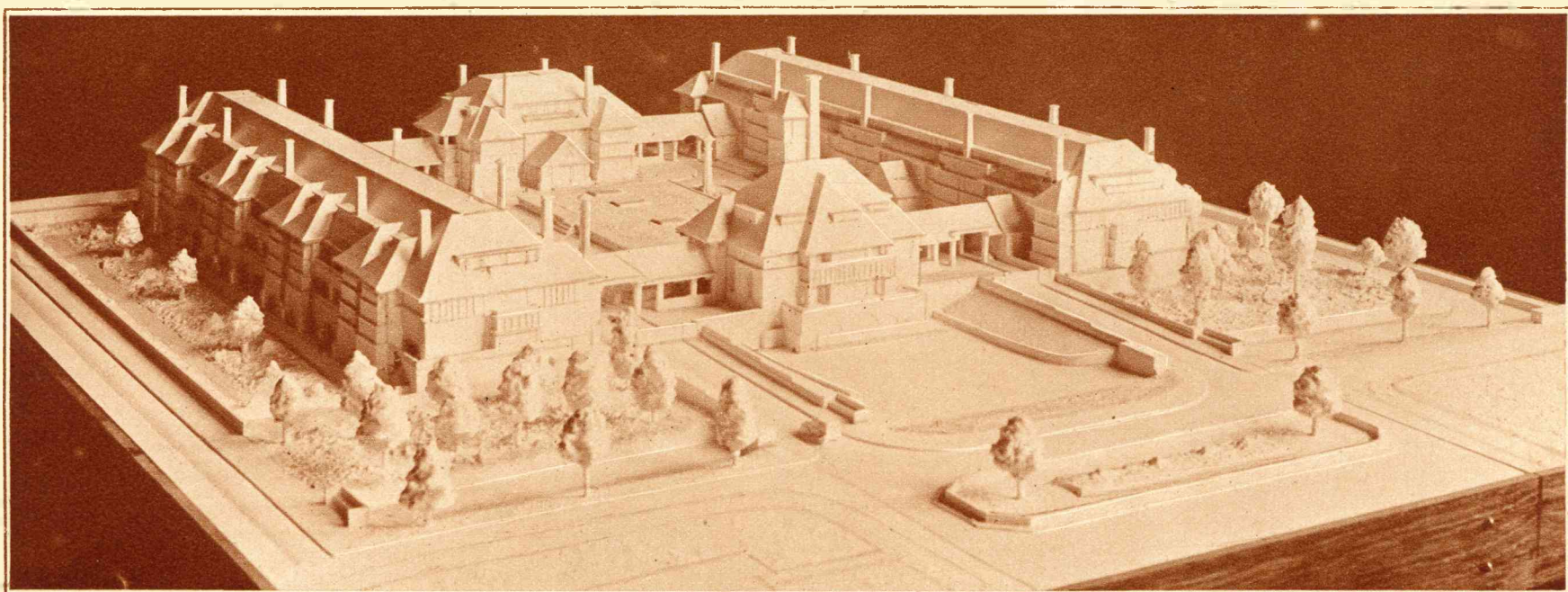
Hierboven: H. K. H. Prinses Juliana in gesprek met den „Ouden Hagenaar“, den 88-jarigen heer B. Jochems, die zich voor de oprichting van dit monument zoo sterk beijverd heeft.

De vorstinnen onderhielden zich na de plechtigheid geruimen tijd met den beeldhouwer, den heer B. M. A. Ingenhousz, en den architect, ir. D. Roosenburg. Met den laatste zien wij hieronder H. K. H. de Prinses in gesprek.

Rechts: Na de onthulling legde H.K.H. Prinses Juliana aan den voet van het monument een krans neer „Van de Nakomelingen“ met de initialen W. E. H. J. op de linten.

Hieronder:
H.K.H. Prinses Juliana verlaat na de plechtigheid 't Louise de Colignyplein.





Door de architecten P. M. A. Hurman, Willem Stok en Co Brandes is het ontwerp gemaakt voor het aan den Leidschen Straatweg tusschen Marlotlaan en Offenberglaan te stichten Parkflat Marlot. De maquette, welke wij hierboven afbeelden, toont duidelijk aan, hoe men hier de woningen niet in een torenhoogen bouw, maar als een groep villa's rond een binnenplein heeft verzameld. Zoo zal dit royaal opgezette plan op uitnemende wijze harmonisch aansluiten bij den in Marlot gevolgden bouwtrant.

HAAGSCHE KRONIEK

'n Zilveren Jubilarisse — Den Haag een fraai monument rijker — Op-den-penning-doodvallend-Nederlandsche-volk — Onze belastingen — Nog 'n jubilaris maar een pan zestig!

Onze winkeliersvereniging heeft haar zilveren feest gevierd. De herdenking werd gevierd in „De Twee Steden”, dat herschapen was in een Hillegom-en-Sassenheim-in-'t-klein. Eén bloemenpracht en bloemengeur vervulde de ruimte van het Twee-Steden-gebouw, waartusschen de zwarte jaquetjes van de jubilerende Haagsche winkeliers het feestelijk „deden”. En als ik den moed had, in dit opstel een volledige lijst te noemen van alle organisaties, corporaties en collegaverenigingen, die een ruiker, mand of symbolisch bloemstuk zonden, dan waren m'n beide kroniekpagina's ei-vol. Het feest is dus enorm geslaagd en bewezen werd, dat ook de noeste middenstand meer en meer het nut van organisatie is gaan inzien en de zoo lang gewenschte saamhoorigheid is tot stand gekomen. Voorwaar, twee zeer verblijdende teekenen voor een stand als deze, waarvan wethouder van der Meulen in zijn feestrede voor de Jubilarisse o.a. verklaarde: „Feitelijk is de middenstand de schokbreker in het maatschappelijk verkeer.

Wanneer men 't algemeen indexcijfer in 1913 stelt op 100, dan is dit in 1919 304; van 1920—'21 daalt het van 292 op 182, om geleidelijk te zakken tot 122 op dit oogenblik. Men denke zich eens in — aldus spr. — wat dit beteekent voor hen, die terwille van het publiek voorraden hebben in te slaan bij zulke schommelingen en er di' wijs mee blijven zitten.

Iderdaad! En



zóó gezien — er is geen andere wijze ten slotte — mag het hem, die den hard-ploeterenden middenstander 'n warm hart toedraagt, verheugen, hoe de teekenen wijzen op aaneengesloten strijdwijze dezer scharen in den economischen oorlog, die over de geheele wereld woedt! En gaarne op deze plaats onze beste wenschen voor verderen groei en bloei van de Haagsche winkeliersvereniging.

Op zeer plechtige wijze werd deze week op het Louise de Colignyplein het monument onthuld, opgericht ter eere van Juliana van Stolberg, stammoeder van ons Regeerend Vorsten-Huis. De jongste stamhoudster, ons charmant Juliaantje, verrichtte de onthulling en gaarne onderschrijf ik de woorden van onzen burgemeester, die bij de aanvaarding voor de gemeente, vooral zijn groote ingenomenheid te kennen gaf met de verrijking door dit fraaie monument, waar onze vermaarde stad, met haar hoogen ouderdom en rijk historisch verleden, betrekkelijk maar arm is aan belangrijke gedenkteekenen en monumenten. Speciaal in onze buitenwijken, die zoo geweldig werden uitgebreid in de laatste decennia, gevoelt men die armoede aan zulke decoratieve bouwsels het sterkst, aldus ongeveer Burgemeester Patijn. Gewis! Maar 't is niet alleen Den Haag, dat deze armoede tentoonspreidt. Geheel de Nederlandsche bodem is slecht bezaaid met zulke uitingen van hulde en respect, van bewondering en dankbaarheid van ons jegens onze beste zonen! En dat we daarmee nog minder ons zelve, dan de besten onder ons eeren... (nog voor kort zijn de pogingen om onzen grooten acteur, Bouwmeester, met een monument te eeren, smadelijk mislukt!)



Schoonmaaktijd.

— och, dat is 'n waarheid, die ons critische en op-den-penning-doodvallend-volk wel nimmer leeren zal! Nationalen trots eeren wij alleen in... *anderen!* Heijermans kreeg 'n monument ter grootte van 'n waterpomp. Bouwmeester kreeg er geen. Multatuli wacht er reeds 'n halve eeuw op. En als hooge onderscheiding wordt zoo nu en dan eens, in aanwezigheid van legers hooge hoeden, kilometers spietsen, zang- en muzieknunners, persfotografen en journalisten, burger- en militaire autoriteiten, bloemen en kransen, een... bank onthuld. Bij

stads-verfraaiingen en -verbeteringen stemt het prettig, dat de belastingen eerder nog 'n nuance lichter dan zwaarder kunnen worden. Maar... zoolang er gasmeters en dergelijke te verhuuren zijn — erfpachten te innen, waar je als Fiscus het water van in je tanden krijgt, zoolang kan de „echte” belasting nog wel vooruit. Want onze lasten zijn zeer zwaar, onze tarieven aan den hoogen kant; Haagsch water, duur water; etcetera.

Ons Staatsspoorstation werd van de week zestig jaar. 'n Mooie leeftijd om... 't met pensioen te

sturen. Ontegenzeglijk is het 'n groote staanden-weg, — zie den toestand aan den Schenkweg, waar twee overwegen het ontzaglijke verkeer geregeld belemmeren op 'n manier, die beneden elke critiek is! Aan den eenen kant 'n station (Laan van N.O.I.), dat denken doet aan 'n landelijk-gelegen boerderij, gelegen buiten het groote verkeer, vergeten en verlaten van alles, doch juist daarom genietende 'n zalige rust in groene landouwen — en vijf minuten verder het Staatsspoorstation, dat als een afgedwaald koebeest midden op 'n tramrail ligt en heel het verkeer ontwricht. En daarom: zestig jaren; 'n prachtleef tijd om er 'n bioscoop of zoo iets van te maken, als 't maar iets is, dat werken kan zonder overwegen en ergernis-wekkende obstakels in het grootestadsverkeer!

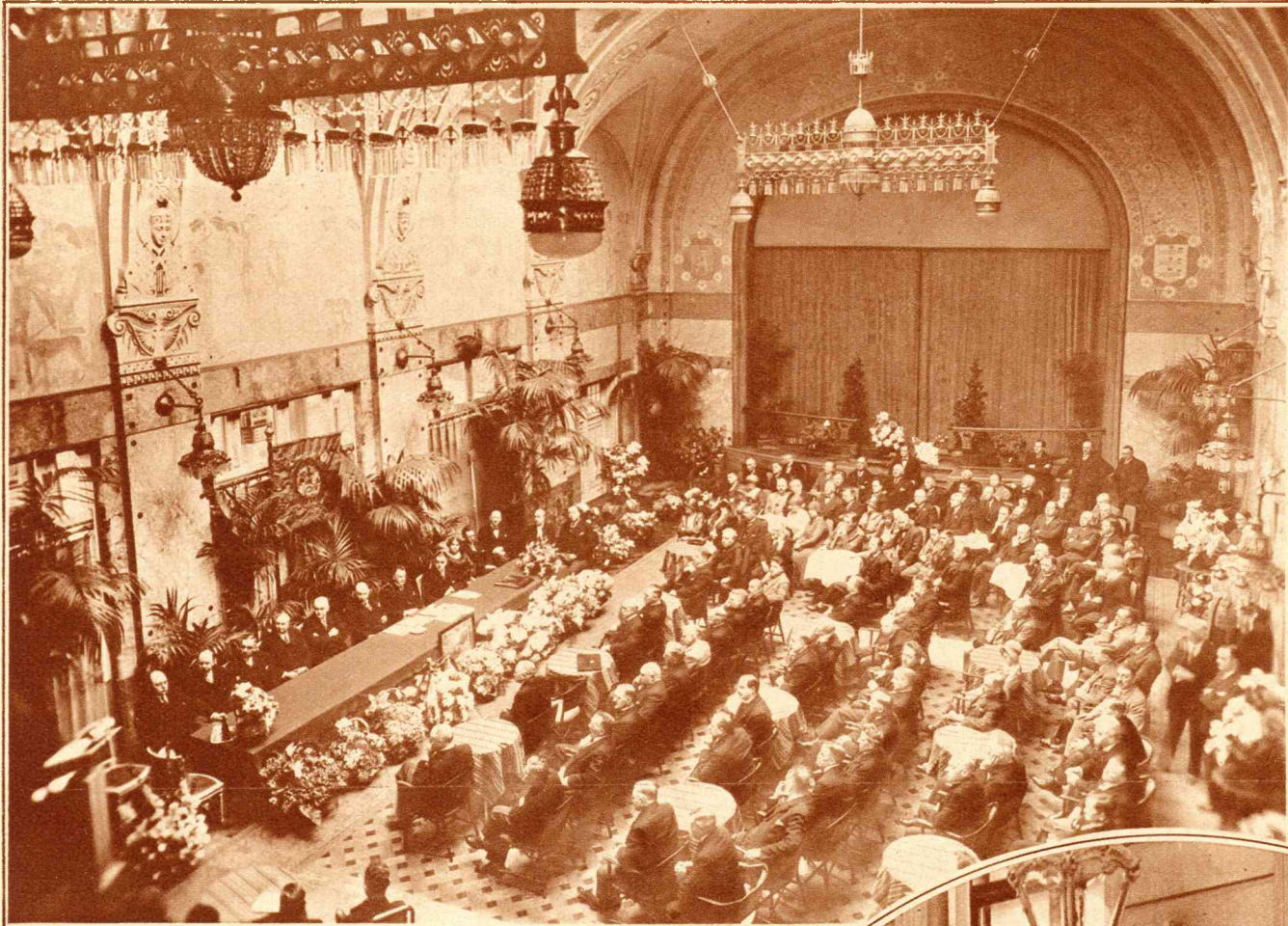
Eén bijzonderheid zij nog vermeld tot besluit dezer week: de plots ingevallen zomer. (Als het nu in 's hemelsnaam maar niet sneeuwt, als deze regelen verschijnen, want eerlijk gezegd, er is nog zoo weinig sneeuw gevallen van 't jaar, dat ik het tot Juli durf verwachten!)

Maar heden is het dan zomer, die uit de lucht kwam vallen als een donderbui, wat dan ook aardig uitkwam!

'n Tikkie onweer tegen den avond besloot het openingsfeest van den zomer met vuurwerk en knalbommen! De terrassen zaten vol; Scheveningen liep over en de open trams hadden veel vraag.

Het begin is gemaakt en 'k hoop het beste. Ook den eersten, wandelenden strooehoed heb ik al gezien — jammer genoeg was onze fotograaf niet bij de hand, maar misschien wilt ge deze gebeurtenis zóó wel van me gelooven?

Den Haag, 27 April 1930.
A. A. L. GRAUMANS.



De feestelijke vergadering en receptie in de groote zaal van Hôtel De Twee Steden, waarop Woensdag der vorige week het vijf en twintig-jarig bestaan der 's Gravenhaagsche Winkeliers-vereeniging werd herdacht.

voorkeur een van hardsteen waar zelfs geen paartje op zitten kan. —

Neen, dankbaarheid is niet onze grootste deugd.

Van onze belasting gaat weer 'n piezeltje af. Het verhoudingscijfer 1.3 gaat terug naar 1.2. Want de opbrengst viel weer mee.

Typisch!

En aan 't Rijk en bij gemeente (dit laatste voor heel veel gemeenten!) boekt de belasting ieder jaar weer meevallers. Onze meevaller is ditmaal elf ton! „Onze” — d.w.z. voor den Gemeentelijken Fiscus, want op slot van zaken boekt hij zijn éenen meevaller uit onze talrijke tegenvallertjes. Maar laten we niet klagen. Bij het beleid, dat hier wordt gevoerd, de vele



De commandant onzer brandweer, hoofdinspecteur J. de Jager, die meer dan vijftig jaar op kranige wijze voor onze veiligheid heeft gewaakt, heeft met ingang van den eersten Mei den dienst verlaten. Uit het corps voortgekomen, heeft de heer De Jager met zijn zeldzame toewijding en capaciteiten een voorbeeld gegeven van werklust en plichtsbetrachting, die hem allen tot vriend maakte, met wie hij in aanraking kwam.



Ook dit jaar weer deed H.M. de Koningin-Moeder bij de Emmabloem-collectie van hare belangstelling blijken; op haar morgenrit bood de uitverkoren verkoopster haar het bloempje, dat haar naam voert, voor het paleis aan het Voorhout.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

En man van goede familie, van het knappe, stoer-blozende type; een luidruchtig, welbespraakt redenaar en een alles-meeslepend politiek raddraaier, die erg weinig last had van gewetensbezwaren. Men voorspelde hem een schitterende carrière. Er schuilde ernstig gevaar in Bob's bekendheid met dezen man. Het scheen, dat het net van Carmody steeds dichter om hem heen werd geweven, hem reddeloos verstikkend in zijn onzichtbare mazen; Carmody zelf, Todd Shannon, die Carmody's cliënt was; Kathleen Shannon, zijn secretaresse; de lispelende Willie Weaver — en nu de senator Al Gregory. Lois luisterde naar het gesprek, onschuldig genoeg op zichzelf, maar door Bob Terry gevoerd met een gemak en een opzietten van alle terughouding, dat zij nooit had waargenomen in zijn omgang met haar. Met een gevoel van wanhoop en hopeloosheid ging zij hem voor naar de huiskamer en ging op de canapé zitten naast den jongen man, die weer met zijn gewone dofheid voor zich uit staarde.

Het was een tafereel van rustigen vrede, van kalmeerende huiselijkheid: de groote, gezellige kamer met haar bedaard, nergens opdringerig meubilair, de geurige lentelucht die binnen zweefde door de open ramen en een symphonie van avondgeruchten meevoerde. Het vertrek ademde vrede en veiligheid en zachtheid — maar zij zag maar al te goed, dat Bob in een geestestoestand was, die deed vreezen, dat hij zich nooit meer in zulk een omgeving thuis zou voelen.

Zij maakte geen omwegen, hoewel haar stem vreemd klonk van inspanning.

„Bob,” vroeg zij op-den-man-af, „waarom wil je de betrekking niet aannemen, die Papa je heeft aangeboden?”

Zijn oogen staarden strak naar den muur tegenover hem.

„Ik heb er geen zin in, weer op dat kantoor te gaan werken.”

Zijn ongegeneerde oprechtheid kwam haar te hulp.

„Waarom niet?”

„Is dat niet duidelijk genoeg?”

„Niet heelemaal. Papa wenscht oprecht, je te helpen.”

„Ik verlang geen hulp. Ik heb geen hulp nodig.”

„Toch wel, Bob — dat heb je wel. Het is nu al een heele poos, dat je hier bent — en je hebt nog niets uitgevoerd. Of ik weet wel dat je niet behoeft te werken om het geld, dat het je aan zou brengen. Toen Papa zei, dat hij een bijna onmetelijke schuld aan je had te betalen, meende hij dat in vollen ernst. Hij bedoelde ermee, dat iedere cent van zijn persoonlijk vermogen tot je beschikking is. Maar daar gaat het niet om. Je bent in een ongezonden geestestoestand —”

„Is dat zoo onbegrijpelijk?”

„Volstrekt niet. Het is ook niet onbegrijpelijk, dat iemand, die zonder voldoende dekking aan een kouden wind is blootgesteld,

HET VERHAAL TOT NU TOE

De onschuld van Bob Terry, die gevangen zat wegens verduistering, komt na drie jaar aan het licht. Na zijn vrijlating biedt zijn vroegere patroon Borden hem een tehuis aan bij zich en zijn dochter Lois, hetgeen Terry, hoewel grenzenloos verbitterd tegen Borden, aanneemt. — John Carmody, een advocaat van verdacht allooi, is verliefd op zijn secretaresse Kathleen Shannon. Deze is een nichtje van Terry's celgenoot Todd Shannon. Zich een verzoek van dezen herinnerend, bezoekt hij haar op haar kantoor, waar Carmody hem, voor nu of later, 'n betrekking aanbiedt. Kathleen voelt zich sterk tot hem aangetrokken. Bruce Richardson koestert een onbeantwoorde liefde voor Lois Borden, en gaat geduldig in op haar gesprekken over Terry. Op een commissarissen-vergadering van Borden's maatschappij vraagt de directeur Merriwether dezen eenigszins spottend naar zijn beschermeling Terry, en beschuldigt hem van overdrijving. Lois maakt zich bezorgd over Terry's omgang met Carmody en Kathleen Shannon. Zij vraagt hem om een ernstig onderhoud.

longontsteking oploopt — maar dan probeert men, de kwaal te genezen. Jij hebt hier maar werkeloos gezeten en gepekerd, en piekeren deugt niet voor je.”

„Het is een gewoonte van me geworden — in de gevangenis.”

„Maar je bent nu niet in de gevangenis, Bob —”

„Is dat zoo?”

„Ja. O, kun je dan niet zien, waar dat allemaal toe leiden moet: dit werkeloos-blijven, dit hardnekkig afwijzen van onze hulp? Waar wacht je nog op?”

„Op Todd Shannon.”

„Je celmaat?”

„De eenige vriend dien ik op de wereld heb. Mr. Carmody zegt, dat hij nu iederen dag kan komen. Ik kan de dingen dan met hem bepraten. Hij begrijpt me.”

„Maar hij is juist de eenige, die niets van je begrijpen kan! Hij is een misdadiger, Bob — een veroordeelde misdadiger.”

„Dat was ik ook.”

„Maar je hebt gezegd, dat hij niet eens beweert, onschuldig te zijn. Ik zeg niet, dat hij geen oprechte vriendschap voor je heeft — en dat je niet veel om hem kunt geven, maar ik zeg alleen, dat zijn oordeel onmogelijk het juiste kan zijn. Zijn oordeel is verwrongen.”

„Het is goed genoeg voor mij.”

„Nee, neen, dat denk je alleen No. 10

maar. Och, probeertoch in Godsnaam, jezelf van dat alles los te maken! Werk — welk soort van werk je maar wilt — tracht belang te stellen in de buitenwereld —” Ze boog zich naar hem toe: een rustig, slank, blond figuurtje; het zachte licht van de schemerlamp scheen wonderteer door haar goudbruin haar. „Je ware vrienden wonen hier. Je bent verbitterd tegen Papa — ik begrijp dat; maar hij probeert toch zoo eerlijk, je te helpen. Bruce Richardson tracht je vriend te zijn. Mag je hem niet graag?”

Er gleed een glimp van levendigheid over het strakke gezicht van den man.

„Ja. Richardson is een beste kerel. Maar hij begrijpt het niet.”

„Wat niet?”

„Och, alles,” antwoordde hij vaag. „Dezelfde dingen, die u evenmin begrijpt.”

„Nu dan — om bij mezelf te blijven. Ik wensch je te helpen, en indien ik je niet begrijp, komt dat, omdat je me niet in de gelegenheid hebt gesteld. Is dat fair, Bob? Is het billijk, me buiten te sluiten, alsof ik niet bestond?”

Hij keek haar aan met een uitdrukking van groeiende verbazing op zijn gezicht. Hij sloot langzaam zijn oogen — en sloeg ze weer op. Het was hem, alsof hij haar voor de eerste maal zag.

Zij nam nu vasten vorm aan voor zijn oogen; hij herinnerde zich, hoe hij eens Lois Borden had vereerd uit de verze en het drong plotseling tot hem door, dat diezelfde hier nu zat en hem smeekte, haar vriendschap aan te nemen.

Iets warmes en teers golfde in hem op. Hij was zich bewust van een ontroering, die hij niet meer gekend had sinds dien afschuwelijken dag, nu drie en-een-half jaar geleden, toen ze hem hadden gearresteerd wegens verduistering. Het was alsof hij zijn oogen moest sluiten voor het verblindend licht van die openbaring: dat de gevangenis ondanks alles niet al het teere en zachte in hem had kunnen dooden, dat hij nog ontvankelijk was voor reine, goede indrukken. Hij voelde een vage behoefte, het meisje naast hem een genoeg te doen — meer, haar voor zich in te nemen.

„Ik — ik weet, dat je bestaat,” zei hij langzaam. „God weet —” Hij beet op zijn lip.

„En wil je me laten helpen?”

„Wanneer je meent, dat ik dat waard ben — ja.”

„Waard!” In haar opwindung waren de woorden eruit, vóór ze het beseftte. „Wat ter wereld kan't meer waard zijn dan jij!”

Het waren niet zoozeer de woorden, maar de klank van haar stem, die hem dwong, zich naar haar om te keeren en haar recht in de oogen te zien.

En daar, in die vredige kamer, beseften ze plotseling, dat de scheidsmuur, door het verleden opgetrokken, was weggefallen, en zij begrepen, dat van dit oogenblik hun verhouding voor altijd een sterk persoonlijk karakter zou dragen.



HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN — De Vaillantlaan en het Vaillantplein werden genoemd naar Mr. J. P. Vaillant, die geruimen tijd lid is geweest van den gemeenteraad van Den Haag en zich op meerdere wijzen zeer verdienstelijk heeft gemaakt voor onze stad. Laan en Plein werden in 1896 en 1897 aangelegd.

DE TIENDE HOOFDSTUK

Het ebbenhouten gezicht van Croesus gluurde door een kier van de deur.

„Meneer Terry,” kondigde hij aan, „iemand wil u hebben aan telefoon.”

Bob glimlachte eventjes. Croesus was een van de zeer zeldzame menschen op de wereld, die zijn saamgeknepen lippen wist te ontspannen tot een zachter trek.

„Heb je eenig idee, wie het is?”

„Weet niet, meneer. Maar ik denken,” — Croesus liet zijn stem dalen en keek behoedzaam om zich heen — „ik denken zoo, dat 't die dame was van meneer Carmody's kantoor.”

Een zwakke blos kleurde Bob's wangen. Hij legde de laatste hand aan zijn das, schoot zijn jasje aan en liep naar het kleine telefoon-hokje op de bovengang. Zijn stem was nauwelijks meer dan een gefluister.

„Hallo?”

„Hallo. Ben jij 't, Bob?”

„Ja Kathleen.”

„Mijnheer Carmody zou je graag even spreken. Ik zal je even met hem verbinden —”

„Wacht even. Ik wilde liever wat met jou praten.”

„Nu, Bob —”

„Ja, heusch. Er zijn een massa dingen —”

„Ik kan nu niet, Bob. Mijnheer Carmody wacht.”

„Wanneer dan?”

„Zullen we samen lunchen?”

„Oh! Prachtig! Ik zal —” Toen hoorde hij haar van het toestel weggaan en een oogenblik later klonk er een tik en Carmody's zijge stem bereikte hem over den draad.

„Terry?”

„Ja mijnheer Carmody.”

„Kom je soms dezen kant uit?”

„Dat kan, mijnheer.”

„Heb je misschien vanmorgen nog 'n kwartiertje beschikbaar?”

„Ja mijnheer.”

„Nu dadelijk?”

„Ja mijnheer.”

„Goed.”

De verbinding werd verbroken. Dat was Carmody's manier: uiterst hoffelijk en verbijsterend resoluut. Maar Bob was er niet afkeerig van. Het probleem van zijn verblijf in Borden's huis begon acuut te worden en het ontkiemen van een persoonlijke belangstelling in Lois had de zaken nog ingewikkelder gemaakt. Hij voelde de dringende noodzaak van een beslissenden stap; de werkeloosheid van de afgelopen drie maanden was moordend geweest en als John Carmody hem wenschte te spreken. —

Hij gaf aan Croesus de boodschap, dat hij niet thuis zou komen vóór etenstijd en ging toen de straat op met een gang, die al iets minder automatisch was dan het slepend slossen. dat hij zich in de staatsgevangenis had aangewend. Hij liep nog wel voort met strakke, neergeslagen oogen, maar hij begon langzamerhand te beseffen wat vrijheid beteekende en nu en dan verhaastte of vertraagde hij zijn stap, alleen maar om het gevoelen, te weten, dat hij dit straffeloos kon doen.

Kathleen zat aan haar bureau, toen hij door haar kantoor kwam, maar ze weigerde een gesprek met hem te beginnen. Hij stond haar een oogenblik aan te kijken en vroeg zich verwonderd af, wat dat toch voor een subtiel verschil was tusschen zijn betrekkingen tot haar en tot Lois Borden.

Drie maanden lang was hij nu vertrouwelijk met Lois omgegaan, maar nog slechts enkele dagen geleden had hij haar leeren beschouwen als een menschelijk wezen, met wie misschien wel te praten viel. Bij Kathleen Shannon daarentegen had hij van het eerste oogenblik dat gevoel gehad. Misschien kwam dat, doordat zij hem meer begreep dan beklaagde; doordat ook zij, uit eigen bittere ervaring, wist, wat het gevangenis-probleem in iemands dagelijksch leven kon beteekenen; doordat zij een taal sprak, die hij verstond — of misschien ook alleen maar, doordat ze jong en levendig en sympathiek was — en heel mooi, op een kleurige,

schilderachtige manier. Er was niets aan Kathleen, dat aan een broze bloem deed denken. Er was staal in haar bloed en haar nabijheid gaf Bob Terry een indruk van kracht en levensdurf, dien hij zich nooit in die mate bij eenig ander mensch bewust was geweest.

Hij zag tegen Kathleen op, maar het was niet die onpersoonlijke vereering, die hij voor Lois had gekoesterd in de oude dagen, vóór hij naar de gevangenis was gezonden. Kathleen stond veel dichter bij hem; ze was sterke, tastbare werkelijkheid voor hem: een mensch als hij.

En zij hoorden thuis op hetzelfde plan. Daarin school het verschil tusschen zijn gevoelens voor de beide meisjes. Lois was een wezen uit onbereikbare hoogten; Kathleen was een sterveling van zijn eigen soort. Hij glimlachte met iets van zijn oude

een geheimzinnige aantrekking uit van een twijfelachtige reputatie.

„Ik weet niet, mijnheer Carmody —”

„Luister eens naar me, Terry — wat ik ga zeggen, meen ik heel vriendschappelijk: laat je de dingen niet een beetje te lang op hun beloop?”

„Dat is heel goed mogelijk, mijnheer. Maar —”

„Je weet nog niet goed uit jezelf wijs te worden, hè? Ik begrijp 't volkomen. Dat is de voornaamste reden, waarom ik je hier heb laten komen. Ik wil eens met je praten. Je bevalt me en ik wensch voor je te doen, wat ik kan. Neen, neen — 't is geen filantropie. Je kunt me van nut zijn — van veel nut. Je positie hier in de stad is volstrekt eenig. Je hebt maatschappelijke aanknoopingspunten, waarvan dit kantoor partij kan trekken op een wijze die je weldra duidelijker zal worden, wanneer je mijn voorstel aanneemt. Mag ik eens een persoonlijke vraag stellen?”

„Natuurlijk.”

„Wat ben je dan eigenlijk van plan? Welk vraagstuk heeft je zoo lang werkeloos doen blijven?”

Hun blikken ontmoetten elkaar. In dien van Carmody stak doordringende scherpste en een klaar doorgronden. En er lag nog iets anders in — koele berekening —

Bob sprak met horten en stooten. „Ik ben bang, dat u 't niet zult begrijpen —”

„Dat zal ik wel.”

„Ik ging naar de gevangenis voor iets, dat ik niet gedaan had. Het heeft me gebroken. Ik placht er wat men noemt idealen op na te houden. Nu heb ik er geen meer over. Klinkt dat niet zot?”

„In 't geheel niet.”

De milde vriendelijkheid in 's mans stem deed Bob plotseling loskomen.

„In de gevangenis was ik een boef zooals de anderen. Bezoekers stonden me aan. Nu en dan informeerde iemand, wie ik was, en de bewaker vertelde het — zonder omwegen en hardop, alsof ik geen menschelijk wezen was en niet het recht had, nog eenige schaamte te bezitten. En na een poosje schaamde ik mij ook niet meer. Dat ging zoo. Ze ontdekten, dat ik een beetje kon zingen en toen er in de gevangenis eens een concert was voor de een of andere vereeniging van liefdadige dames, lieten ze me zingen. Ik had er geen lust in — maar ze bevalen me, het te doen en ik moest wel. Een sentimenteële ballade. En die vrouwen zeiden allemaal tegen elkaar, hoe pathetisch dat was en na afloop kwamen ze op me af en wilden weten, waarom ik in de gevangenis zat, en ik vertelde het hun: verduistering. Het diende nergens toe, uit te leggen, dat ik onschuldig was.” Hij balde zijn vuisten.

„Ik zou nooit meer kunnen zingen, mijnheer Carmody.”

„Ga verder.”

„Todd Shannon was mijn vriend. Hij maakte het me daar zoo draaglijk, als hij maar kon. Toen ik in 't begin niet klaar kon komen met mijn taak in de spinnerij — ieder gevangene heeft elken dag een bepaalde hoeveelheid werk uit te voeren — bleef Todd overwerken om me te helpen. En dan waren er ook anderen, die dat deden; moordenaars en inbrekers en zakkenrollers en dranksmokkelaars en oplichters. Dat waren mijn eenige vrienden, drie jaar lang; en al dien tijd moest ik eraan denken, dat ik onschuldig was, en dat ik daar niet zou zijn, als Peter Borden er niet geweest was. En ik zwoer, dat ik op den een of anderen dag met hem zou afrekenen voor wat hij me had aangedaan.”

„Toch nam je je intrek in zijn huis, als zijn gast.” Er was een zacht verwijt in Carmody's toon.

Bob beet op zijn lip en zijn oogen vlamden op. „Omdat dat de kortste weg was om aan de weet te komen, hoe hem 't best te treffen!”

„A-a-a-ah! Ik begrijp 't.”

„Nee, dat doet u niet. Dat doet niemand. Niemand zal ooit iets beseffen van mijn gevoelens jegens dien man. Ik geef voor, dat ik heb vergeten en vergeven, maar daar is geen sprake van. Ik kan niet denken aan mijn toekomst, ik kan niet denken aan een werkkring. (Wordt voortgezet)



HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN — De Frans Halsstraat werd aangelegd in 1899 en werd genoemd naar Frans Hals, die gerekend mag worden tot de allergrootste schilders uit het bloeitijdperk van de Hollandsche schilderkunst. Vooral zijn portretten zijn van een onvergankelijke schoonheid en in de meeste groote musea van Europa zijn stukken van hem te bewonderen. In Den Haag bezit het Mauritshuis enkele zijner kunstwerken. De datum van zijn geboorte te Antwerpen staat niet vast, doch kan 1581 of 1584 zijn. Hij werd te Haarlem, waar hij reeds voor 1600 woonde, en waar hij zijn verder leven verblijf hield, begraven op 7 September 1666. In deze stad is een standbeeld voor dezen grootmeester opgericht.

jongensachtigheid, toen hij de deur naar Carmody's kantoor openduwde en naar binnen ging.

De tengere man stond op en kwam naar hem toe met uitgestoken hand. Bob's vingers, zelf niet groot, omsloten Carmody's hand volkomen, en hij had het gevoel, dat hij ieder beentje in die hand zou kunnen vermorzelen, eenvoudig door zijn spieren vaster samen te trekken. Maar er was iets in Carmody's oogen, dat al menig man daarvan teruggehouden had — geen brute dreiging van fysieke overmacht, maar een geheimzinnige waarschuwing voor ernstig gevaar in geval van vijandelijkheden.

Carmody drong zijn bezoeker een sigaret op, leidde hem naar een gemakkelijken stoel en begon gemoedelijk te praten.

„Ik had je al eerder verwacht, Terry.”

„Hoe dat, mijnheer?”

„Als antwoord op mijn voorstel.”

Bob aarzelde. De man tegenover hem scheen hem bijna te hypnotiseeren. Hij was zoo machtig in zijn zwakheid. Hij had zoo koninklijk gezegevierd over het beletsel, dat zijn lichamelijke broosheid vormde. Bob herinnerde zich de dwepende vergoeding in de mooie oogen van Todd Shannon, toen die vergrijsde veteraan van twee gevangenissen over hem gesproken had — en bovendien gaat er



MAALTIJD VAN DE OFFICIEREN VAN

Frans Hals, de schilder bij uitnemendheid van de overvloedige en luidruchtige „Officersmaaltijden”, heeft in dit doek, dat in het Haarlemsch museum van zijn naam te bezichtigen valt, wederom volop gelegenheid gehad zijn meesterlijk talent, karakteristieke koppen uit te beelden, te toonen. De zwierige dracht en de zelfbewuste, bijna

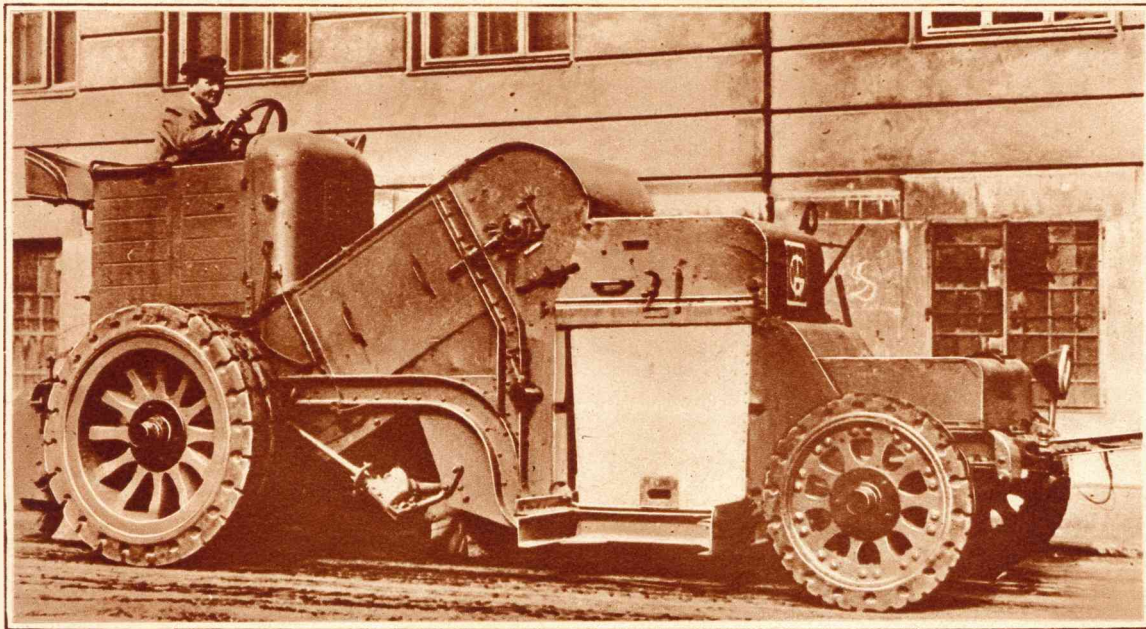
uitdiggende houding van de hondje, links op de voorgrond, Schutterij naar voren.



EREN VAN DEN CLOVENIERSDOELEN

en", heeft in dit
heid gehad zijn
lfbevuste, bijna

uitdagende houding der bevelhebbers vormen wel een sterke tegenstelling met het kleine, schuchtere en peinzende hondje, links op den voorgrond. Het schilderij werd vervaardigd naar aanleiding van den uittocht der Haarlemsche Schutterij naar Bergen en Hasselt, op 18 October 1622, onder bevel van den kolonel, burgemeester Willem Voogt.



De nieuwste aanwinst van de Weensche Stadsreininging; een machine, die de straat wast en veegt.

IJDELHEID DER IJDELHEDEN

SCHETS UIT HET TOONEELLEVEN

door

Joh. W. Broedelet

Je breekt m'n leven. Je zal er eens berouw van hebben, als... 't te laat is!"

't Was prachtig, zooals Burks dat weer zei. En dan dat gebroken heenstrompelen van 'm tot-ie, bij de tweede deur rechts, even stilhield, zich omkeerde, 'n langen blik op hem wierp en vervolgens van 't tooneel ging. 'n Oogenblik heerschte 'n dood-sche stilte in de zaal. Daarop brak 'n frenetiek applaus los, dat aanduurde, omdat Burks niet kwam buigen. 'n Bedankje voor dit open doekje leek den serieusen acteur in dit laatste bedrijf, dat nog niet ten einde was gespeeld, al te storend.

Van Nielsen, *en scène*, had moeite, zichzelf weer geheel vast te grijpen. Die verduivelde Burks! Hij werd oud, maar van welk 'n innig ontroerende soberheid was z'n spel! En dat hij wat gebogen liep en z'n stem zoo trilde, had hij voor deze rol juist *mee*. Burks was, om zoo te zeggen, de oude vader, die door zijn roekeloozen zoon onbedachtzaam ten gronde werd gericht. Hij kon zichzelf geheel uitspelen, behoefde er niets aan toe te voegen. De figuur was voor 'm geknipt. Daarom vierde-ie er avond aan avond triomfen mee en kon hij, Nielsen, er niet tegen op. En hij moest 't slot van 't stuk toch maken. Maar dat spel van Burks, hij kon er niet overheen. Elken avond had-ie dat gevoel weer. Hij was er vaak wanhopend onder.

Nielsen schudde die gedachten echter van zich af, speelde door. „Mallepraat! Als ik me daaraan wou storer!" zei-ie in z'n rol. Dan schonk-ie zich met 'n onverschillig gezicht 'n whisky-soda in, zette zich lui in 'n stoel, stak 'n groote sigaar op en keek vervolgens fluitend de zaal in. Dit mocht 'n tel of wat duren, niet te lang, of hij boeide 't publiek niet meer, maar ook niet te kort, want dan werd 't effect van dit *scènetje* bedorven. En nu kwam voor hem het groote moment: 't schot achter de coulissen! 't Glas ontvalt z'n hand. Hij springt op, staart wild voor zich. Vervolgens rent-ie 't tooneel af, om eenige seconden later geheel veranderd terug te keeren: z'n vader heeft zich van 't leven beroofd! En hij speelt de pakkende slot-scène.

Maar, ellendig, dat schot kwam nooit op tijd. De nieuwe inspectiënt, 'n erg zenuwachtige jongen, moest eerst naar de revolver zoeken of schoot te vroeg af, zoodat Nielsen daar z'n spel naar had te regelen, inplaats dat de inspectiënt zich naar hem voegde. Vanavond duurde 't ook weer zoo lang.

Goddank, daar klonk de knal! Nielsen stond op, staarde, rende naar de tweede deur rechts, verdween even van 't tooneel. „Stommeling" mopperde ie achter de coulissen tegen den inspectiënt. „Je was weer niet op tijd. Ach, meneer Burks, kan u voortaan zélf niet schieten?" Dit voegde-ie nog snel z'n ouderen collega toe, die achter de deur voor z'n buigingen aan 't slot stond te wachten. En even ging 't door z'n hoofd: „Als die er de hand maar niet in heeft om mijn scène te bederven!" Maar, nee, daar stond Burks te hoog voor. En Nielsen vertoonde zich weer aan 't publiek, geheel veranderd, en stamelde: „Verschrikkelijk! Ik heb 'm gezien. Zooals-ie daar lag! Ik zal 't nooit vergeten," en wat hij nog meer te zeggen had in z'n rol van den ontaarden zoon. Alles in 't stuk was 'n beetje drakerig, *vieux jeu*, maar 't dééd 't 'm toch maar bij 't publiek! En Nielsen gaf alles, wat-ie had, in die slot-tirade. Maar hij bleef toch onder de hoogte, welke Burks met zijn heengaan van enkele minuten terug bereikte.

De volgende avonden schoot Burks, als goed collega, zelf de revolver af. Nu kon Nielsen er ten minste op rekenen, dat 't precies op tijd gebeurde en behoefde-ie

zich daárover niet meer zenuwachtig te maken. Dat-ie zoo'n moeite had, 't niet te zeer tegen Burks' spel af te leggen, spande 'm al erg genoeg in. Daar behoefde niets meer bij.

Vanavond ging de vijftigste voorstelling van 't succes-stuk. Er was 'n extra feestelijkheidje aan verbonden. Nielsen rekende minstens op twee kransen en, ijdel als-ie was, verheugde zich daar op. Burks moest er om glimlachen. Ach, ach, die roem! Dat men er zooveel voor deed! 't Was 't heusch niet waard. Hij, die 'n heel menschenleven op de planken had gestaan, kon daarover meepraten. Hij zou blij zijn, als de avond weer voorbij was. Al die drukte! En hij was moe, heel erg moe, zóo moe, dat-ie zich zelf al verwonderd had afgevraagd, wat of-ie eigenlijk had. Ach, natuurlijk de oude dag! Wat anders?

Goddank, de pauze was om. Nu nog 't laatste bedrijf. Nielsen liep heen en weer als 'n trotsche pauw. Ze hadden 'm vanavond toegejuicht! Hij had dan ook beter gespeeld dan ooit, voelde-ie. Hij had er op dezen feestavond alles op gezet om de lui te pakken. En dat was 'm welkomen gelukt. Nu nog die slot-scène! Jammer, dat 't heengaan van „den vader" daar juist aan vooraf ging? Die Burks! Er was helaas altijd meester boven meester. Enfin, 't succes kon niet voor hem alleen zijn.

En opgewekt vroeg Nielsen: „Weet u de revolver, meneer Burks! Vergeet u 'm niet?"

„Jongen," antwoordde Burks met z'n eigenaardige, heesche, maar aangrijpende stem, „'n ouwe tooneelrot als ik, daar kan je op aan. Je krijgt je schot, hoor, en precies waar je 'm hebben moet,"

„Van 't tooneel! Tot den aanvang!" riep de inspectiënt. En 't doek ging voor 'r laatste bedrijf omhoog.

* * *

„Je breekt m'n leven. Je zal er berouw van hebben, als... 't te laat is" Burks zei 't weer op 'n toon, dat je 'n speld in de zaal kon hooren vallen. Ja, 't kwam Nielsen zelfs voor, dat-ie den vader nog nóóit zóo ontroerend had gespeeld, zoo prachtig vermoeid, zoo echt oud! Burks sleepte zich naar de tweede deur rechts. Z'n omkeeren, z'n lange afscheids-blik, het was alles van een ontzettende tragiek. Dan verdween Burks. 't Gewone open doekje bleef uit: het publiek was te diep onder den indruk om te applaudiseren.

„En speel daar maar overheen!" bedacht Nielsen voor de zooveelste maal met 'n zucht. Haast werktuiglijk schonk-ie zich met 'n onverschillig gezicht z'n whisky soda in, zette



Lucien Lemaire, een kleine Parijzenaar, die de marschen van de beroemde „oude garde" uit Napoleon's tijd kan trommelen.

zich lui in z'n stoel, stak de groote sigaar op en keek fluitend de zaal in. Nu kwam het schot. Verduiveld, wat talmde Burks vanavond! Als 't nog langer duurde, bedierf ie z'n scène. Nielsen werd onrustig. Waar wachtte Burks op? Drommels, daar kwam geen eind aan! Was er iets gebeurd? Om den toestand zoo'n beetje te redden, liep Nielsen even heen 'en weer, verzon er iets bij, om de aandacht van 't publiek vast te houden. Doch dat had z'n grenzen. Als 't schot nu niet kwam, moesten ze in de zaal merken, dat er iets niet in orde was.

Maar 't schot kwam niet. 'n Oogenblik weifelde Nielsen. Dan begreep-ie te moeten ingrijpen, of 't heele slot van 't stuk was hopeloos bedorven. „Waar blijft mijn vader?” sprak-ie, 'n weinig angstig, al stond dat niet in z'n rol. „Hij was zoo vreemd daareven. Ik wil eens kijken.” Nielsen liep naar de tweede deur rechts, opende die, verdween 'n oogenblik van 't tooneel. Daar zat Burks op 'n stoel, de revolver in z'n hand. „Maar m'n hemel, storf dan toch: Schiet!” raasde Nielsen met halve stem. Plots staarde-ie in ontzetting op Burks. Wat zat die daar vreemd! Slap hing een van z'n armen langs z'n lichaam en z'n mond stond half open. En met groote zekerheid wist Nielsen opeens: de groote Burks was, vlak na z'n schitterende scène, op 't veld van eer, achter de coulissen, gestorven. Groote God, wat moest ie doen?

Maar 't publiek wachtte! Als-ie dat slot-tooneel nog maar even speelde, was de voorstelling in elk geval gered. Wankelend trad Nielsen terug, verscheen weer op 't tooneel, werkelijk „geheel veranderd.” En hij stamelde, zoo waarachtig aangegrepen, dat 't haast geen spel meer was: „Verschrikkelijk! Ik heb 'm gezien. Zooals-ie daar lag. Ik zal 't nooit vergeten,” enzovoort, enzovoort. Er was minstens evenveel aandacht in de zaal als toen Burks z'n laatste scène speelde. „'t Was schitterend, schitterend!” betuigden na afloop dan ook verschillende toeschouwers. „Nielsen is 'n groot, heel groot acteur. Hij doet voor Burks

niet onder, integendeel!”

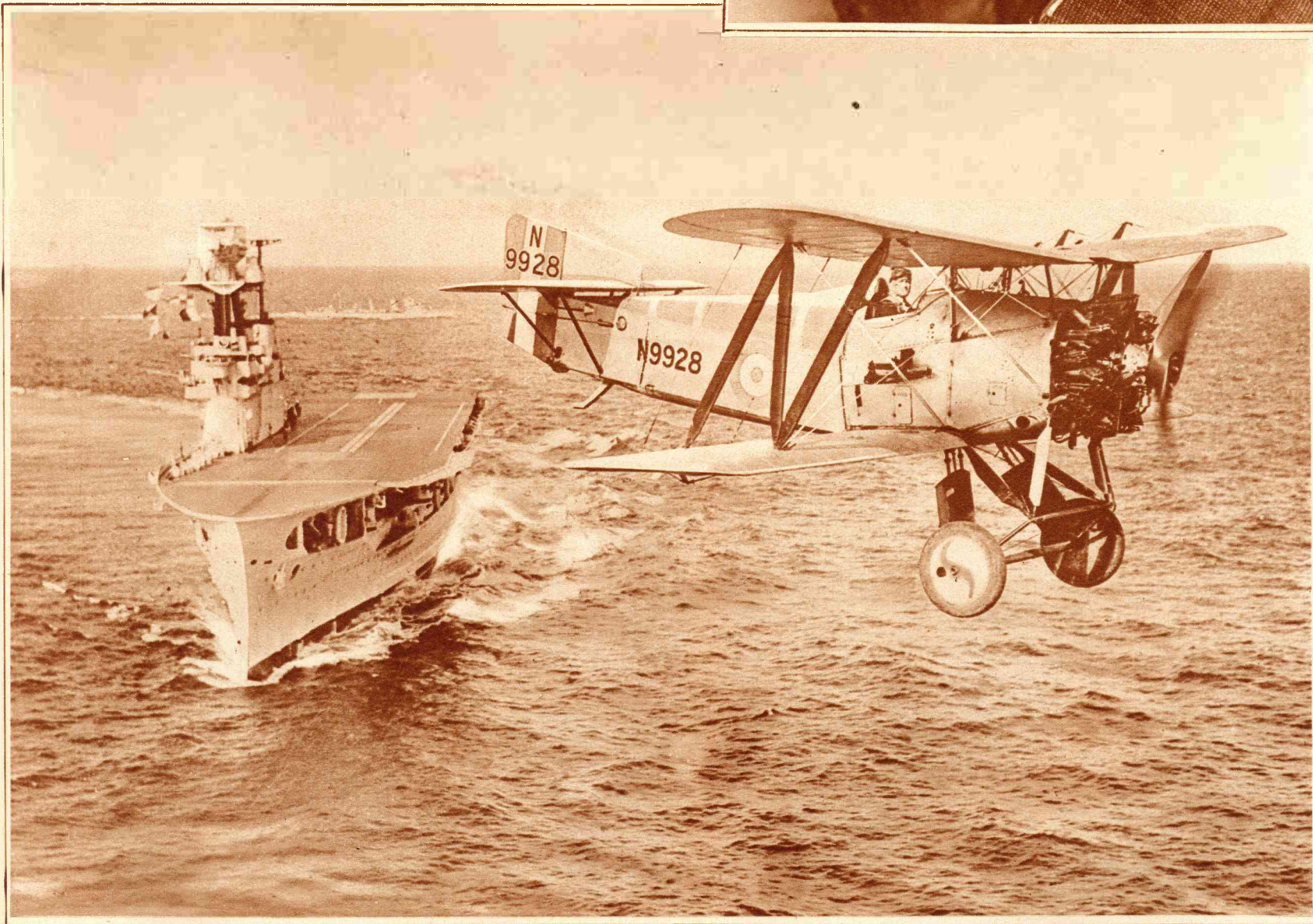
't Doek was voorgeod gevallen. Achter de coulissen heerschte 'n groote consternatie. En 'n heftige ontroering greep allen aan, toen 't bekend werd, dat Burks inderdaad gestorven was.

„'t Is verschrikkelijk, verschrikkelijk!” huilde de eerste, dramatische, vrouwelijke rol en wanhopig sloeg ze, troost behoevend, 'r armen om Nielsen's hals.

„Ja, ontzettend,” gaf die toe, „maar” liet-ie er haast juichend op volgen en z'n oogen schitterden, „heb je gezien, hoe ik vanavond gespeeld heb? Ik zag Burks voor me, zooals-ie daar lag en toen ging 't vanzelf. Voortaan houd ik die scène precies zoo. Ik heb 't eindelijk gevonden! Ja, die Burks was toch altijd 'n echt goed collega!”

En verrukt stapte Nielsen, die toch werkelijk geen ongevoelige kerel was, naar z'n kleedkamer. Dit was Burks' einde.

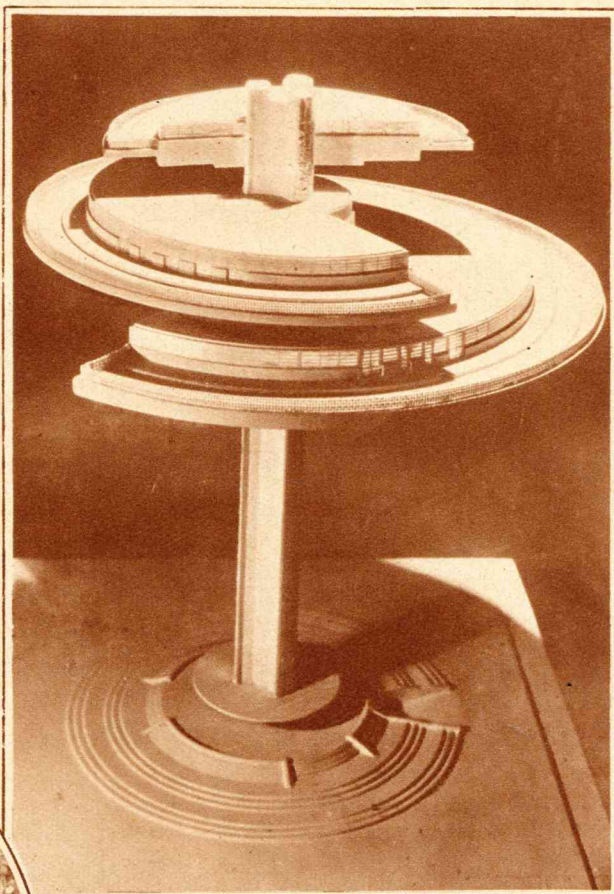
In Frankrijk is 'n mode ontstaan, om in pijpekoppen de beeltenissen van beroemde mannen te snijden. Uit den eenen mondhoeft van dezen rooker hangt generaal Foch, uit den anderen Poincaré.



De Engelsche vloot bezit thans schepen, waarvan het dek dienst doet als startplaats voor vliegtuigen, die in tijd van oorlog de zeeën moeten afzoeken naar vijandelijke kruisers.



Zaterdag is te Antwerpen de wereldtentoonstelling geopend, die daar gehouden wordt ter gelegenheid van België's honderdjarige zelfstandigheid. Deze foto geeft een indrukwekkenden kijk op een der hoofd-wegen tusschen de paviljoens met op den achtergrond de Congoleesche afdeling.



Voor de wereldtentoonstelling, die in 1933 te Chicago gehouden wordt, heeft Norman Bel Geddes dit ultra-moderne restaurant ontworpen, dat zich in een half uur tijds om zijn as kan ronddraaien op den top van een reusachtige kolom, zonder wandelaars of gasten te hinderen. In de kolom, waarop het gevaarte rust, werken de liften voor de bezoekers.



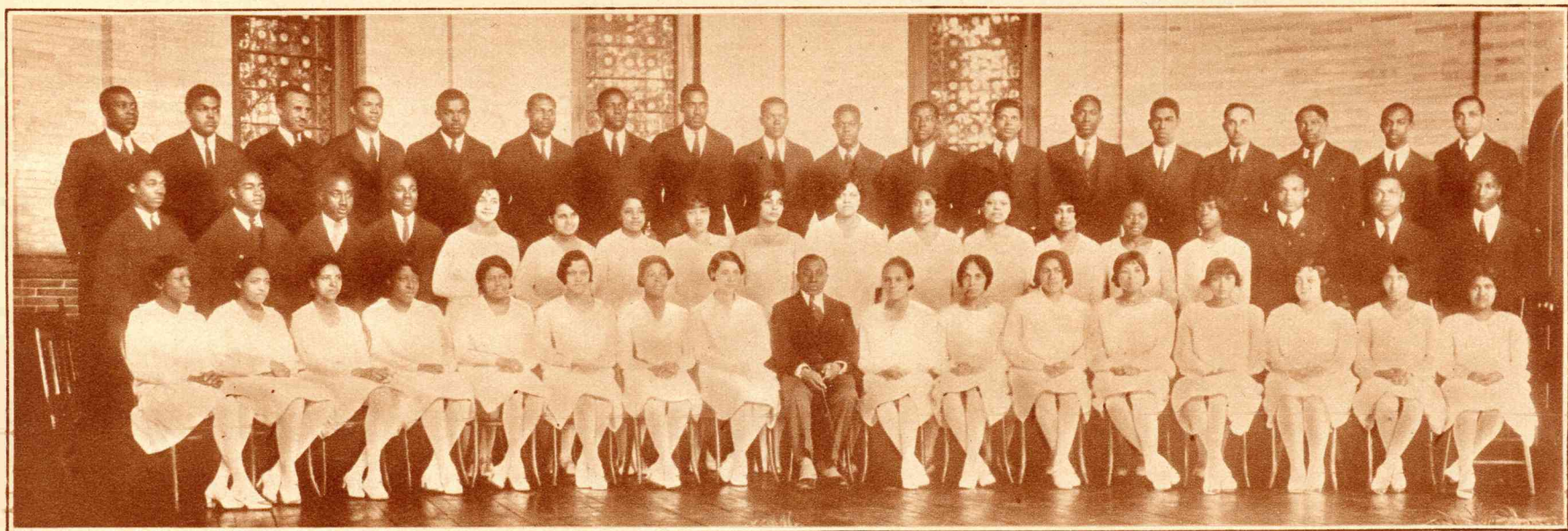
De Belgische Koninklijke familie bij haar eersten rondgang op de Antwerpsche tentoonstelling na de opening.

Mussolini's dochter Edda is de vorige week in het huwelijk getreden met den diplomaat graaf Ciano, zoon van den Italiaanschen minister van verkeerswezen. Na de plichtigheid verliet de stoet de kerk onder een eereboog van de dolken der leden van Mussolini's lijfwacht.



O wat een snoezig waaiertje,
Wat een waaiertje was dat!

Van ver en na



Het Hampton Gemengd Negerkoor is uit Amerika te Plymouth aangekomen om een twee-maandsche tournee door Europa te maken, waarop ook in de drie groote steden van ons land geconcentreerd zal worden.

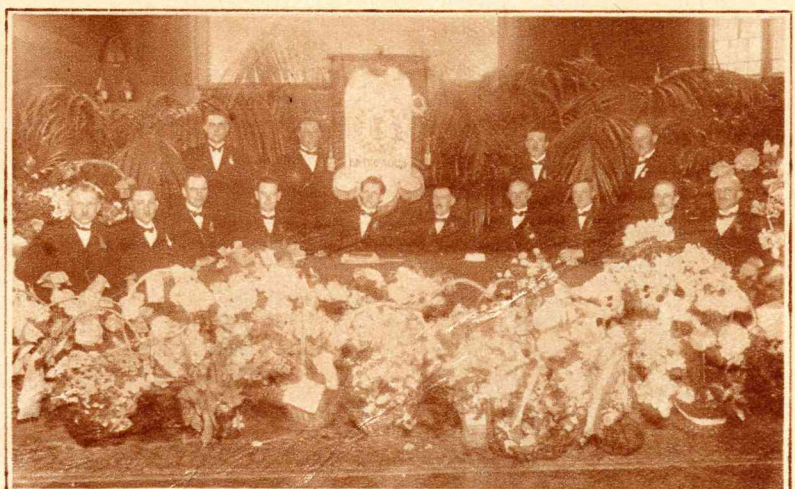


Te Leiden vierde het Dubbelmannenkwartet Inter Nos dezer dagen zijn eerste lustrum.

Wat de westerstormen aan nieuw duin hebben opgeworpen tegen den boulevardmuur, wordt met man en macht weggekruid om voor het zomersche badvertier ruimte te maken.



Het eerste ritje van 't jaar.



Een foto van de receptie, welke de Haagsche Politie-mannenzangvereniging Entre Nous jl. Zaterdag hield in het Dierentuingebouw ter gelegenheid van haar twintigjarig bestaan.

VROUWENLEVEN

Parijsche Modes

Zoo langzamerhand wennen we aan de nieuwe modelijn, aan de korte taille en de lange rokken; al gaan we er slechts aarzelend toe over om ze zelf te dragen. Trotteurs, sporttoiletjes en eenvoudige japonnetjes zijn kort gebleven — schoon ook die iets langer zijn geworden — en naarmate we nu meer of minder conservatief zijn aangelegd, rekken we 't begrip „eenvoudig” uit ook tot de middagjaponnen en de toiletjes voor kleine feestelijkheden.



Cloche van zwart stroo met doorgeregen smal gouden lint.

In Parijs echter wordt alles, wat maar eenigszins voor „gekleed” wil doorgaan, zoo lang gedragen, dat de rokzoom ofwel rondom ofwel op enkele plekken den grond raakt.

Voor de feestelijke toiletten worden veel teere stoffen genomen, maar ook de stevige tafzijde, die zich zoo bijzonder goed eigent voor de wijd uitstaande strooken en paniers, welke karakteristiek zijn voor vele nieuwe Parijsche scheppingen. Ook wordt wel tafzijde gecombineerd met chiffon, kant en tule.

Er is een nieuwe kleur rose, die Patou *rose opaline* noemt, in twee tinten, licht en donker. Patou verwerkt die kleur bij voorkeur voor avondtoiletten, maar ook voor zomerjurken en voor blouses.

De combinatie van tweeërlei materiaal zal zeker met vreugde worden aanvaard door al wie slechts



Namiddagjapon van zwart georgette.

over een bescheiden beurs beschikken kan en wier vaardigheid haar in staat stelt, nu en dan van oud nieuw te maken. Een oud japonnetje kan nu, met een lapje zijde of fluweel, weer worden omgetooverd in 'n toiletje, dat geheel als nieuw aandoet, mits men te beschikken heeft over een voldoende dosis goeden smaak en tien handige vingers.

Een meer bescheiden hulpmiddel voor het opfrissen van de japonnetjes van verleden jaar zijn de kraagjes, jabots en manchetten, welke nu zoo modern zijn. Een en ander kan, in allerlei uitvoeringen, kant en klaar gekocht worden, maar het zijn ook aardige dingetjes om zelf te maken. Restjes van kant, van zijde en lint kunnen er uitstekend voor te pas komen.

Bijgaand tekeningetje geeft een voorbeeld van zulk een garneering voor hals en mouwen van

zijden lint, met een paar vierkantjes van kantstof.

In hoeden, groot en klein, geeft de nieuwe mode een ruime keuze. De cloche van onze afbeelding, ontworpen door het modehuis Charlotte, is van zwart stroo en heeft als garneering een doorgeregen gouden bandje. Het hoedje is klein, maar geeft toch schaduw aan de oogen.

De namiddagjapon van zwart georgette werd gelanceerd door het modehuis Marcelle. De zeer wijde rok is aangezet aan 'n nauwsluitend heupstuk van fijne plooities. De garneering van de taille geeft 'n boléro-effect.

Zeer elegant is het sportcostuum van onze derde afbeelding. De korte mantel en het geplisseerde rokje zijn donkerblauw, terwijl de witte pullover met blauwe wol bewerkt is.

PAULA DEROSE.



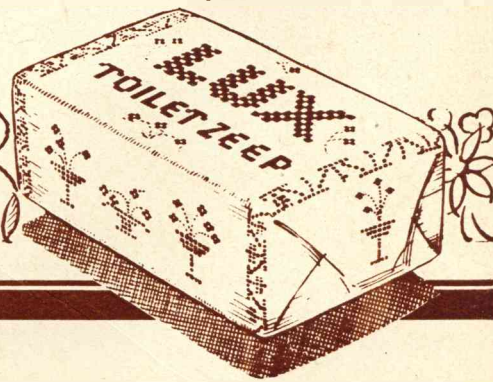
Donkerblauw sportcostuum met witten pullover.



EEN PRACHTIGE, SCHOONE TEINT, FRAAIE
BLANKE HANDEN EN EEN GEZONDE SOEPELE
HUD WORDEN VERKREGEN MET

LUX TOILET ZEEP

25 CENTS PER TABLET.



N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN



V.U.C. klopt Fortuna met 7-4. Spelmoment uit dezen strijd voor het Vlaardingsche doel.

SPORT IN DE RESIDENTIE

De concurrentie van Houtrust ten spijt trok V.U.C. in zijn belangrijkste wedstrijd voor het eerste-klassebehoud een volle bak. Wij gelooven niet dat de aanwezigen spijt hebben gehad van hun bezoek op het veld aan den Loosduinschen Weg. De V.U.C.-'ers hebben na een minder goed begin een goeden wedstrijd gespeeld en handig geprofiteerd van de tekortkomingen in het Vlaardingsche team. Zoo spelend moet de beslissende wedstrijd tegen D.H.C. straks wel het ééne benodigde puntje opleveren.

V.U.C., wij zeiden het reeds, begon niet erg best. De zwart-witten hadden nog bijkans geen voet aan den grond gehad toen v. d. Meer reeds voor de eerste maal was gepasseerd. Toen begonnen de Hagenaars den ernst van het geval te begrijpen en het gevolg hiervan was een veel beter spel van hun kant. Van Gelder onderscheidde zich bijzonder, doch ook Hendriks, Dill en Klein hebben het hunne aan de zeven doelpunten bijgedragen.

Het is zeker wel een zeldzaamheid dat in een belangrijken kamp als deze zooveel doelpunten worden gemaakt. Maar al te vaak komen er in promotiewedstrijden nulletjes aan te pas, hier echter kreeg het publiek, wat goals betreft, waar voor zijn geld.

Bij de zeven van V.U.C. waren enkele bijzonder fraaie. Toch zouden de Hagenaars met drie of hoogstens vier goals tevreden geweest moeten zijn, indien de keepers van Fortuna niet zoo opvallend hadden gefaald. De eigenlijke doelverdediger hield het uit tot even voor rust. Hij was toen reeds twee-

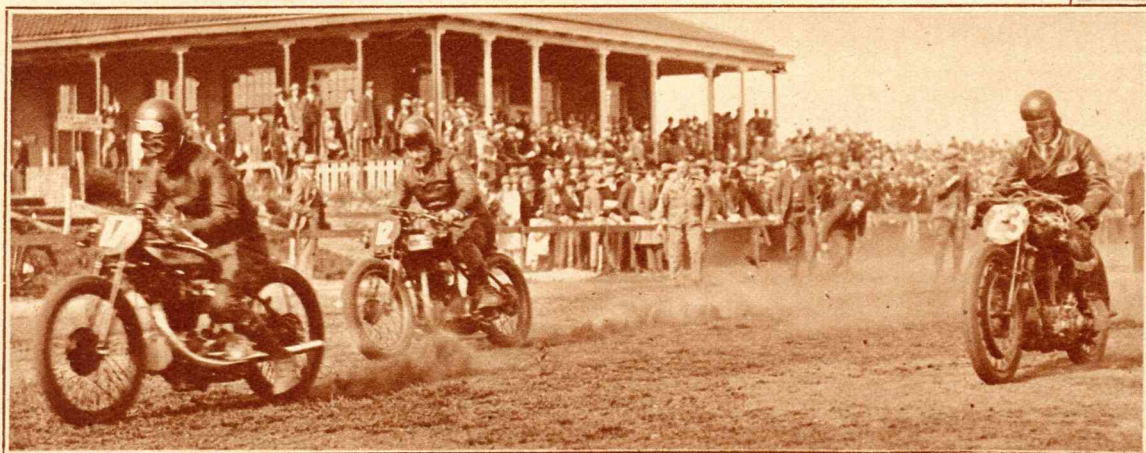


Spelmoment uit den wedstrijd V.U.C.—Fortuna. Dill passeert de Vlaardingsche verdediging.



Vreugde in het V.U.C.-kamp. Na de groote overwinning op Fortuna worden de spelers in triomf van het veld gedragen. Op den voorgrond v. d. Wildt, te midden van jeugdige enthousiasten.

Motorraces op Houtrust. Start in den wedstrijd B (nieuwelingen) 5 baanronden.



De motorraces op Houtrust. Foto genomen na den start der senioren op de zware motoren. Van voren naar achteren v.d. Pluym, v. d. Velde en De Ruyter.

maal gepasseerd. Over 's mans capaciteiten willen wij geen te hard oordeel vellen. Vastgesteld mag echter wel worden dat deze doelverdediger zijn figuur niet meehad en zijn geringe lengte hem reeds bij het eerste doelpunt van V.U.C. parten speelde. Dit had door elken keeper van voldoende lengte en met normale capaciteiten voorkomen worden. Na hem kwam een invaller in het doel, die van de edele kunst eens doelverdedigers al bijzonder weinig kaas had gegeten. Meestal wandelde deze doelwachter ergens in de buurt van het penaltygebied en deed daar dan vergeefsche pogingen om den bal te bemachtigen. Elk greintje routine was hem

absoluut vreemd. Wij zouden den Vlaardingers wel in overweging willen geven om aan die belangrijke plaats in het elftal de aandacht te schenken welke ze verdient. Met onvoldoende reserves op stap gaan is vooral in dit soort wedstrijden een gevaarlijke onderneming, vooral wanneer er een keeper aan te pas moet komen.

Dankt V.U.C. dus voor een niet onbelangrijk deel het groote aantal goals aan onvoldoend verdedigen van het Vlaardingsche doel, de zwart-

witten zijn over het algemeen wel zooveel sterker geweest dat een normale uitslag in hun voordeel hierdoor gewettigd is.

Gelukkig konden de vier goals, welke Fortuna scoorde nu geen kwaad. Te veel is het echter weer. De Vlaardingers beschikten in hun aanval over een paar aardige spelers. De Hagenaars vestigden de meeste aandacht op Hofman, met het gevolg dat van Everdingen alle vier de goals voor zijn ploeg scoorde. Hofman is niet de eenige in den Vlaardingschen aanval die weet hoe doelpunten gemaakt moeten worden.

V.U.C. is nu bijna binnen. Dat het den zwart-witten ernst is, hebben wij Zondag wel gezien. Daarom ook juist zijn wij zoo gerust voor het verdere verloop.

Waar is mijn Vader?

Ze tastte naar haar haar, dat dreigde los te raken, en in een ijlen wrong over één van haar kleine oortjes hing.

„Ik zie er niet graag bespottelijk uit,” zei ze scherp, „en ik heb er het land aan, uitgelachen te worden. Ik heb gehuild, en ik heb geen zakdoek.”

Ernstig offereerde ik haar den mijnen, en zij nam dien aan. Ze veegde de zwarte vegen van haar wangen en speldde het haar boven op haar hoofd in een koddigen knoop, waarmee iedere andere vrouw er zou hebben uitgezien als een caricatuur. Maar nog zat zij op den grond.

„Nu,” zei ze, nadat ze den laatsten haarspeld een plaats had gegeven en mijn zakdoek tusschen haar ceintuur had geduwd, „als u nu plezier genoeg gehad hebt, wilt u me misschien hier vandaan helpen.”

„Waar vandaan?”

„Denkt u, dat ik hier voor mijn plezier bleef zitten?”

„U hebt uw enkel verstuit,” zei ik verschrikt.

In plaats van te antwoorden, verschikte ze haar japon en toen eerst zag ik wat er gebeurd was. Ze zat half op een luik in den vloer, en daar waren, toen het dicht viel, haar rokken tusschen vastgeraakt.

„Dat afschuwelijke luik!” klaagde deze, „en ik heb geschreeuwd, tot ik schor werd. Ik zou Heppie wel kunnen slaan! Maar ik heb geprobeerd u met mijn gedachten te roepen. Ik heb heel sterk aan u gedacht en toen aldoo gezegd: „Kom hier, kom alstublieft hier. Hebt u er niets van gevoeld?”

„Dat brave oude luik!” zei ik. „Ik weet wel, dat ik aan u gedacht heb, maar ik vermoedde niet, dat het daarvan kwam. En ik ben hier twintig minuten geleden ook al langs gekomen! Waarom hebt u me toen niet geroepen?” Ik trok aan het luik, maar het zat erg vast, met die rokken er tusschen.

„Ik vond het zoo eng,” verklaarde ze. „Kunt u het niet ergens mee loswringen?”

Ik probeerde het met verschillende dingen, zonder succes, terwijl Margery den toestand verklaarde.

„Ik had zoo'n idee, dat Robert niet secuur genoeg gekeken had in den ouden wijnkelder, en toen herinnerde ik me, dat dit luik erop uitkwam. Het was de eenige plaats, die we niet door en door hadden nagekeken. Ik heb er een ladder in gezet en ben gaan kijken. Brr!”

„Wat hebt u gevonden?” vroeg ik, terwijl mijn derde bezemsteel-hefboom brak.

„Niets — alleen weet ik nu, waar tante Letitia d'r lieveling Edwin Booth gebleven is. Dat is een kat,” legde ze uit, „en tante Letitia heeft er de spoorweg-maatschappij voor laten betalen, omdat die hem overreden had.”

Ik gaf het op en deed een stap achteruit.

„Zoudt u... eh... niet een paar... niet uit die kleeren kunnen komen... eh... dan kon ik buiten gaan en de deur dicht doen?” stelde ik voorzichtig voor. „Ziet u, u zit precies op het luik en...”

Maar Margery wees het voorstel met gepaste verontwaardiging af, en vroeg om een schaar. Met korte, vinnige knippen maakte zij zich vrij, en vluchtte toen overhaast.

Aan tafel hield zij zich ongewoon statig. We hadden geen van beiden eetlust, en de leeg plaatsen — die van Harry Wardrop en miss Letitia, want voor miss Jane was niet gedekt — gaven een idee als van een sterfhuis.

Het was Margery, die eindelijk de verdenking uitsprak, waarmee ons beider gedachten bezig waren.

„Het is een vreemde tijd voor Harry, om weg te gaan,” zei ze kalm, toen ze na den schijnmaaltijd in de bibliotheek voor het raam stond.

„Waarschijnlijk had hij een bijzondere reden...”

„Waarom spreekt u niet ronduit?” zei ze opeens scherp. „Ik weet wat u denkt. U gelooft niet, dat hij écht beroofd is.”

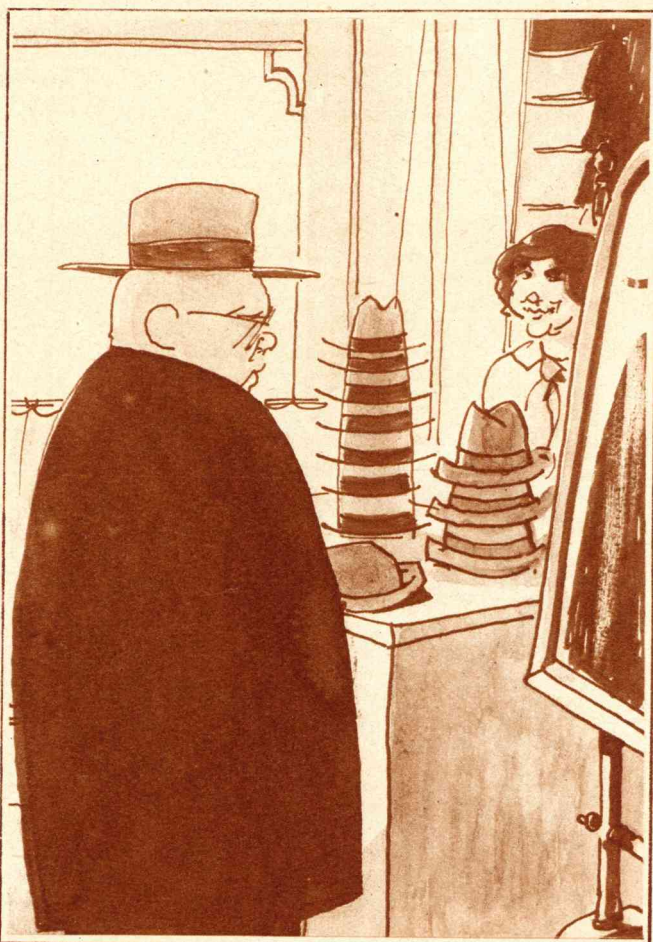
DOOR MARY ROBERTS RINEHART

„Het zou me spijten, als ik zooiets denken moest,” begon ik. Maar ze liet mij niet uitspreken.

„Ik zâg wat u dacht,” ging ze bitter voort. „De detective lachte hem bijna in zijn gezicht uit. O, denkt u maar niet, dat ik het niet weet. Ik heb hem gezien gisteravond, en de vrouw ook. Hij bracht haar net naar het hek. Jullie doen allemaal net, of ik een kind ben!”

Ik zweeg van pure verbazing. Dus er was een nieuwe figuur op het tooneel gekomen, — een vrouw nog wel!

Professor Priem Pruttelt:



„Alle veranderingen zijn nog geen verbeteringen.”

„U was niet de eenige, die niet slapen kon van nacht, meneer Knox,” ging ze voort. O, ik weet een heelen boel. Ik weet van de parels, en wat u daarvan denkt, en ik weet nog meer, ik...”

Zij zweeg toen. Zij had al meer gezegd, dan ze voornemens was geweest, en plotseling begaf haar al haar moed, en ze keek als een angstig kind. Ik ging naar haar toe en vatte één van haar bevende handen.

„Ik wou, dat u dat allemaal niet wist,” zei ik. „Maar nu 't eenmaal zoo is, wilt u me nu den last niet laten helpen dragen? De eenige reden, waarom ik nog hier ben, is... voor u.”

Ik had een soort van dolzinnig verlangen, om haar in mijn armen te nemen en haar te troosten, Wardrop of geen Wardrop. Maar op dat oogenblik, gelukkig voor mij misschien, hoorden wij de oude schrille stem van miss Letitia uit de richting van de trap.

„Ga opzij, Heppie,” zei ze vinnig. „Ik lig nog niet op sterven, zoover ik weet. Waar is Knox?”

Gehoorzaam ging ik naar de hall en hielp miss Letitia naar binnen.

„Ik geloof, dat ik weet, waar Jane is,” zei ze, haar stok met een bons op den grond plantend, „'t is gek, dat ik daar niet eerder aan gedacht heb.

Ze is haar nieuwe gebit halen. Daar had ze 't al een maand geleden over, maar ik vond d'r oude nog goed genoeg.”

„Dan is 't toch vreemd, dat ze daar midden in den nacht op uit gaat,” antwoordde ik. „Ze was nogal erg bang van aard, is 't niet?”

„Ze is verkeerd opgevoed,” zei miss Letitia hoofdschuddend, „zij is de baby, en de jongste wordt altijd een beetje bedorven.”

„Hebt u er wel aan gedacht, dat het wel eens erger kon zijn, dan het zoo lijkt?” Ik moest voorzichtig zijn: ze was een zeer oude vrouw. „Het zou... bijvoorbeeld, het zou kunnen zijn, dat ze ontvoerd was, om een losgeld...”

„Losgeld!” snauwde miss Letitia. „Meneer Knox, mijn vader heeft zijn geld met hard werken verdiend, en ik heb 't niet verkwest, geloof ik. En als Jane Maitland dwaas genoeg was, zich te laten ontvoeren, zal ze toch een heele poos moeten wachten, vóór ik iets voor d'r betaal. Ik vind, dat die detectivegeschiedenis er toch al duur begint uit te zien.”

Waarom ik zoo in bijzonderheden afdaal bij 't vertellen van de eerste gebeurtenissen, van de verdwijning van miss Jane Maitland en van de omstandigheden, die ermee samen gingen, zal moeten blijken uit de gebeurtenissen, die later volgden. Miss Jane zelf en de oplossing van dat geheim gaven de oplossing van het nog veel ernstiger drama, waarin wij betrokken zouden worden. Ik zeg *wij*, want in dien tijd kwam het bij mij vast te staan, dat al hetgeen Margery Fleming aanging, ook mij betrof, of ik wilde of niet. Voor het eerst in mijn leven was de voetstap van een vrouw op de trap voor mij belangrijker, dan ieder ander geluid in de wereld.

ACHTSTE HOOFDSTUK

TE LAAT

Dien avond om negen uur was de toestand nog ongeveer onveranderd. De mannen, die door Hunter waren uitgezonden om den omtrek te doorzoeken, kwamen om acht uur het rapport uitbrengen: „niets gevonden”. Miss Letitia ging vroeg naar bed, en Margery bracht haar naar boven.

Hunter belde mij uit de stad op.

„Kunt u met den trein van half tien hier komen?” vroeg hij. Ik keek op mijn horloge.

„Ja, ik denk het wel. Iets nieuws?”

„Nog niet, maar 't kan komen. Neem aan 't station een rijtuig en kom naar Mulberry Street hoek Park Lane. Stuur daar het rijtuig maar weg en wacht op mij.”

Ik waarschuwde Bella, die in de keuken zat, haar beenig gezicht nat van tranen, nam mijn hoed en regenjas — het druppelde zacht — en repte me naar het station. In een klein half uur was ik in de stad, en na nog een minuut of tien stond ik op den aangewezen hoek, terwijl mijn rijtuig wegreed en de regen van den rand van mijn hoed op mijn schouders droop.

Ik zocht eenige dekking onder de houten lijst van een poort, en 't viel me op, dat dit punt, hoewel ik al jaren in de stad woonde, mij geheel onbekend was. Ging ik twee blokken verder, in welke richting ook, dan kwam ik weer op bekend terrein.

Achter mij stond een pakhuis zes of zeven sombere verdiepingen hoog. De poort, waar ik vóór stond, was klaarblijkelijk de toegang tot het bijbehorend erf, en inderdaad, door een beweging van mij sloeg de kruk om, en bijna viel ik achterover door de plotseling ontstane opening. Achter mij was een erf vol zwarte omtrekken van wielen en pakkisten. Het licht van de straatlantarens drong daar niet door en met een huiverig gevoel, dat iemand daar, in die allesbehalve prettige buurt, van alles kon overkomen, streek ik een lucifer aan en keek op mijn horloge. Het was tien minuten vóór half elf. Eens kwam er een man den hoek om en mijn kant uit, met gebogen hoofd, de lange ulster

om zijn beenen fladderend. Ik dacht, dat het Hunter was, deed een stap naar voren en raakte zijn arm aan. Hij keerde zich tot mij, en in het licht, dat nu op zijn gezicht scheen, zag ik, dat ik mij vergist had.

„Pardon,” mompelde ik. „Ik zag u voor een ander aan.”

Zonder te antwoorden liep hij door, alleen trok hij zijn slappen hoed wat dieper over zijn gezicht. Ik keek hem na, tot hij den volgenden hoek om was, en ik wist zeker, dat ik mij niet vergiste: het was Harry Wardrop.

Een minuut later verscheen Hunter uit dezelfde richting, en vlug liepen we samen op. Ik vertelde hem, wie er juist vóór hem gepasseerd was, en hij knikte zonder eenige verwondering. Maar voor wij den volgenden hoek omsloegen, hield hij mij staande.

„Heb je wel eens van „De Witte Kat” gehoord?” vroeg hij. „Een kleine politieke club?”

„Nee nooit.”

„Ik ben er lid van,” ging hij snel voort. „Ze staat onder leiding van den burgemeester... of misschien moet ik het andersom zeggen. Hou je er rustig en doe je oogen goed open. 't Is een raar mengelmoesje.”

Den hoek om kwamen we in een smalle, slecht geplaveide straat. Boven ons waren nog de gebroken ruiten van het pakhuis, en aan den overkant was een ijsfabriek, waar twee leeg sleeperswagens voor stonden. Als ik, in het donker, goed zag, was er voorbij het pakhuis een houtwerf. De stapels planken verspreidden in den regen een frissche dennenuit.

Voor een poortje in de schutting voorbij het pakhuis bleef Hunter staan. Het was een gewoon houten deurtje, dat met een kruk kon geopend worden. Daar achter was een lange, smalle, met klinkers bestrate steeg, uit de verte verlicht met een zwak schijnsel. Hunter liep voort, zonder zich aan de plassen en kuilen te storen, en ik strompelde achter hem aan. Wat verderop kon ik zien, dat het licht kwam van een enkel electrisch peertje, dat boven een tweede poortje hing. Terwijl Hunter in zijn zak tastte naar 'n sleutel, kon ik waarnemen, dat deze deur een Yale-slot had, en den knop van een electrische bel opzij, en daaronder de spleet van een brievenbus.

Hunter opende het poortje en ging mij voor, er door. De deur sloeg achter mij dicht, en klikte in het slot. Vergeleken bij het schemerige steegje was het kleine, eveneens met klinkers bestrate pleintje schitterend verlicht. In de heele lengte waren er twee draden over gespannen, waar een aantal electrische lampjes aan hing. In een hoek stond een gestreepte tent, waar niemand in scheen te zijn, geen wonder bij dat weer. Uit het huis daarachter kwam plotseling een golf piano-muziek en een onvaste mannenstem. Hunter keerde zich om, met zijn voet op het houten trapje.

„Vóór alles,” zei hij, „blijf altijd kalm. Niemand trekt er zich hier een steek van aan, of je de burgemeester bent, of de kampioen-biljartspeler van 't tweede district, of de nachtwaker.”

De deur boven aan het trapje was óók met een Yale-slot gesloten. Wij kwamen zoo in de keuken, waaruit ik opmaakte, dat het huis in een andere straat stond, en dat om begrijpelijke redenen alleen de achter-ingang gebruikt werd. De keuken was licht en zindelijk; er lagen en stonden echter een massa hompen brood, glazen, en leeg flesschen. Aan het fornuis stond een man, die al zijn aandacht besteedde aan een stuk ham, dat in een pannetje lag te sputteren, en aan een tafel dichterbij was een jonge man, met ovaal weggeschooren haar achter in zijn nek, bezig, mosterd te doen op sneedjes brood met kaas.

„Zoo burgemeester, hoe gaat 't?” zei Hunter, den regen van zijn jas schuddend. „Dit [is mr. Knox, van het proces tusschen de Star en de Eagle.”

De man voor het fornuis veegde een hand af en stak die mij toe.

„De Kat spint u een welkom toe,” zei hij, wijzend op de bradende ham. „Als mijn kokswerk goed uitvalt, zal ik u uitnoodigen, 'n stukje ham met me te eten. Ik kan er geen wijs uit, waarom het in 't midden zwart wordt en aan de kanten geen warmte pakt.”

Ik herkende den burgemeester. Hij was groot en zwaargebouwd, grof-knap, en ieder, die hem kende, noemde hem Tommy. Het begon er op te lijken,

dat ik het heele stadsbestuur in zijn speeluurtjes zou meemaken.

Hunter was volkomen op zijn gemak. Hij nam zijn jas en de mijne en hing ze ergens te drogen. Toen ging hij naar een hok naast de keuken en kwam eruit met vier flesschen bier.

„We zorgen hier voor onszelf,” legde hij uit, terwijl de jongeling een paar glazen omwaschte. „Als je een stukje brood wilt hebben, er is ham in de kast en kaas, als onze vriend bij den gootsteen nog wat heeft overgelaten.”

De jongeling keek op van zijn glazen. „'t Is rattenvallen-kaas, wat ik hier heb,” mopperde hij.

„Z'n broertje is een uurtje geleden uitgegaan en nog niet terug,” zei de burgemeester grinnikend. „Als die kaas je te veel leven vertoont, kun je 'm temmen met mosterd.”

„Haal een paar sigaren, wil je?” vroeg Hunter

LENTE

*'t Is lente volgens den kalender,
Het weerbericht is beter bij,
Dat dreigt met alle soorten buien
Zoo ongeveer tot midden Mei!
Met natte sneeuw en wind en regen.
Met hagel, klet'rend en geducht,
En zwaar geladen wolken schuiven
Als lenteboden langs de lucht!*

*'t Is lente volgens den kalender.
En ook de huisvrouw houdt dit vol.
De schijn van alle aardsche dingen
Brengt ook haar aardsche hoofd op hol!
Een frissche geest vaart door haar woning.
Die steeds 't onthutst gezin verrast.
Ze streelt haar eerste lenteboden...
Den boender en de witselkvast!*

*'t Is lente volgens den kalender.
De zwarte kameraad zegt niks,
Die voelt zich warm gestemd van binnen,
Op volle kracht, gezond en fiks!
We houden dezen vriend in eere
En waarom zouden we dat niet?
We bieden hem als lentegave
Een extra mudje anthraciet!*

*'t Is lente volgens den kalender.
Ook de belasting knikt van ja.
We zeggen haar dit zeer benepen.
En met een leegen spaarpot na!
We moeten het restantje dokken.
En raken we wat in den knel,
Dan meldt zich d'eerste lentebode....
Een frisch ontsproten dwangbevel!!*

KROES

mij. „Ze staan op een plank in de voorraadschuur. Ik heb mijn handen vol.”

Ik ging de sigaren zoeken, er aan denkend, dat ik mijn oogen goed den kost moest geven. De provisiekamer was een klein vertrek, waar een ijskast in stond, volgepropt met flesschen drank, eieren, ham en boter. Op planken er boven lagen kaarten, er stonden kistjes sigaren en fleschjes likeur. Er stond ook een kistje met een opschrift, dat mij inlichtte omtrent het betalings-systeem der club. „Teeken een chèque en doe die hierin,” luidde het, en ik herinnerde mij, wat er gezegd pleegt te worden over de eerlijkheid tusschen dieven onderling.

Toen ik terugkwam met de sigaren, stond Hunter te praten met een groep pas aangekomenen; er was een dokter bij, een rechter en de directeur van 't gemeentelijk armbestuur. De rechter, een kleine magere Ier, kende mij en begon een praatje met mij. De burgemeester was nog altijd aan het fornuis bezig en zag purper van hitte en opwinding.

Toen de drie laatstgekommenen de trap opgingen, in plaats van de restauratie-zaal binnen te gaan, keek ik Hunter aan.

„Wordt daar het politieke spelletje gespeeld?” vroeg ik.

„Ja, als poker het politieke spelletje is,” gaf hij ten antwoord, en hij bracht me in de kamer, die aan de keuken grensde.

Er was niemand, die op ons lette. Kale tafels, een houten vloer, bijna evenveel kwispadoors als er

stoelen stonden, dat was de inrichting van het langwerpige vertrek. In een der hoeken stond een piano, en er waren twee haarden met ouderwetsche schoorsteenmantels. Er zat een man of twaalf, luid sprekend, en er was veel lawaai van de stoelen op den kalen grond. Aan één tafel werd poker gespeeld, de anderen zaten bier te drinken en onregelde gesprekken te voeren. Aan de piano gaf een man met een roode snor een parodie op het sextet uit Lucia di Lammermoor en er klonk juist een luidruchtig applaus, toen wij het vertrek binnen traden. Hunter nam mij mee naar een hoek en zette de flesschen neer.

„'t Is erg kalm vanavond,” zei hij. „Morgen is 't de drukke dag, Zaterdag.”

„Hoe laat wordt er gesloten?” vroeg ik. Ten antwoord wees Hunter mij naar een opschrift boven de deur. Op een kaart stond, netjes gedrukt: „De Witte Kat slaapt nooit.”

„Er zijn hier maar twee wetten,” legde Hunter uit. „Die daar is de ééne; de andere is: als je te veel leven maakt, en er komt politie, laat die je dan naar huis brengen.”

De bezoekers waren vroolijk. Op ons letten ze weinig of niet, en toen er iemand naar de piano ging en een wals beukte, sprak Hunter mij weer toe, onder dekking van het geraas.

„We hebben het spoor van Fleming tot hier kunnen volgen,” zei hij, „met behulp van je verkeers-agent en den koetsier. Ik heb hem niet gezien, maar je kunt er van opaan, dat hij zich schuil houdt in een van de bovenkamers. Zijn mooie privé-secretaris is hier ook.”

Ik keek de kamer rond, maar niemand gaf acht op ons.

„Ik ken Fleming niet van gezicht,” ging de detective voorzichtig voort, „en de foto's, die we van hem hebben, zijn van vroeger jaren, toen hij nog een snor droeg. Toen hij alleen nog maar in de stedelijke politiek was, hoorde deze inrichting practisch van hem, en hij beloofde bewezen diensten met bewijzen van lidmaatschap. Men zou zich hier veilig een jaar lang kunnen verbergen. De politie bemoeit er zich niet mee, wat er hier omgaat.”

„Dus hij zal nu boven zijn?”

„Ja. Daar zijn vier kamers en een badkamer. Het is vroeger een woonhuis geweest. Zou Fleming je kennen?”

„Nee, maar Wardrop natuurlijk wel.”

Als ten versterking van dit bezwaar verscheen Wardrop op dit oogenblik. Hij holde de geschilderd-houten trap af en de kamer door, zonder rechts of links te kijken. Het pianospel dreunde door, en de mannen aan de tafeltjes waren nog bezig met de glazen en met elkaar. Wardrop was doodsbleek. Bij de deur stiet hij tegen iemand aan, en hij duwde den ander zonder complimenten op zij.

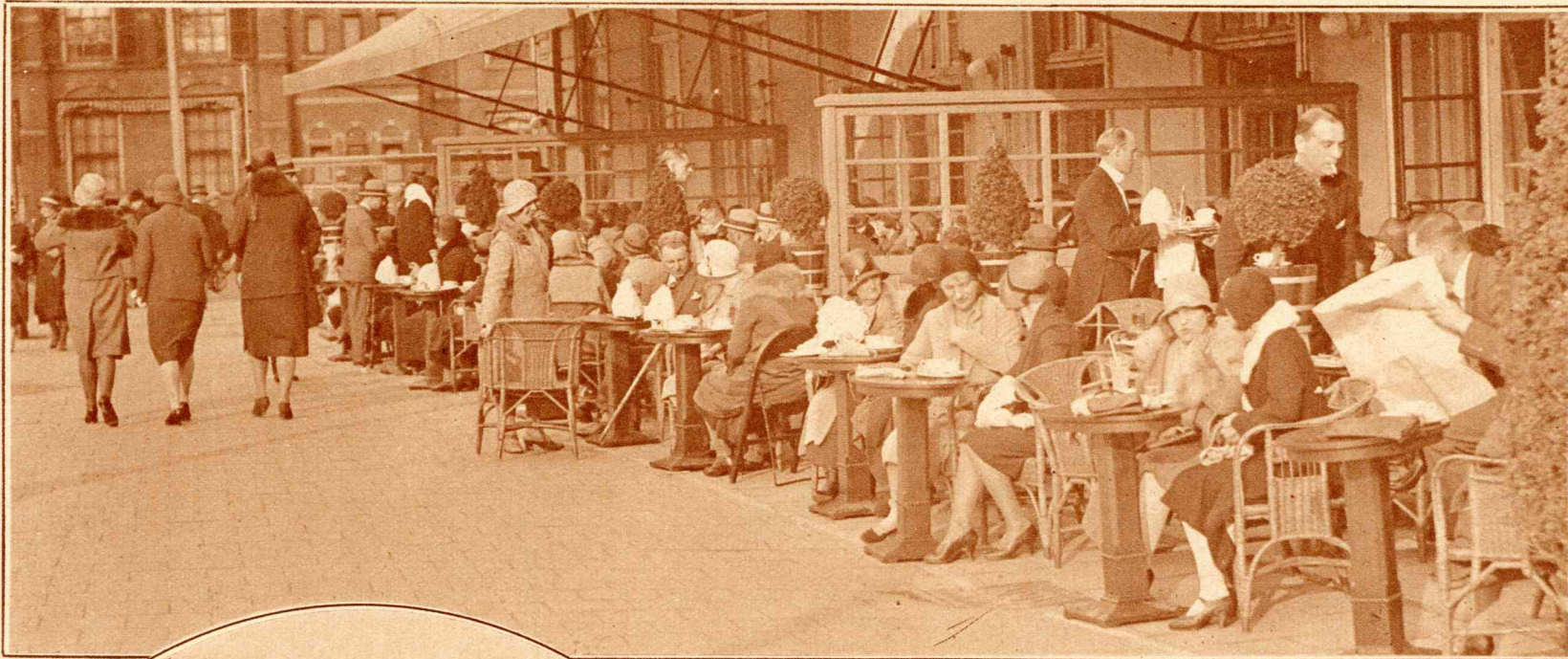
„Nu zou je naar boven kunnen gaan,” zei Hunter, opstaande. „Ik zal gaan zien wat de jonge man uitvoert. Je doet boven eenvoudig deur voor deur open en kijkt, of je Fleming ziet, en als er iemand op je let, vraag je, of Al Hunter daar ook is. Dan ben je gedekt.”

Hij liet me alleen, ik wachtte nog een minuut misschien en ging toen de trap op. De bovenverdieping was gelijk aan alle bovenverdiepingen van woonhuizen. De deuren waren dicht, maar luidruchtig gepraat, rook en het geratel van speel-fiches was door de open bovenraampjes hoorbaar. Van beneden klonk het lawaai van de piano op langs de trap, en in de straat, waar het huis op uitkwam, startte een auto met een reeks ontploffingen als geweerschoten.

Het was een verwarde, onaangename chaos van geluiden. Ik opende twee deuren, en vond er alleen de gewone pokertafel: winnaars, die rustig een bundeltje kaarten in de palm van hun hand hielden, en verliezers, die hoe langer hoe drukker werden, roekeloos fiches kochten en meer dronken, dan goed voor hen was. De atmosfeer was zwaar van de rook.

Achter de derde deur, die ik opende, vond ik een vieze badkamer, met een zinken kuip en een slordige waschtafel. Bij de volgende deur was het anders. Evenals bij de eerste twee kamers scheen het licht door het bovenraampje de gang in, maar er was daarbinnen geen geraas. Met mijn hand aan den deurknop aarzelde ik — dan, Hunter's aanwijzingen indachtig, deed ik de deur open en keek naar binnen.

(Wordt voortgezet)



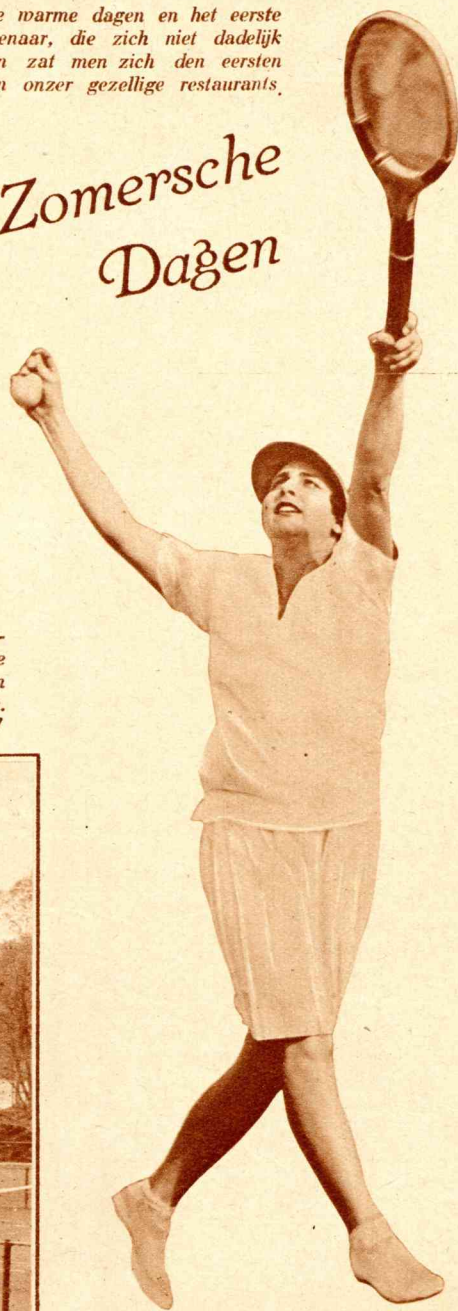
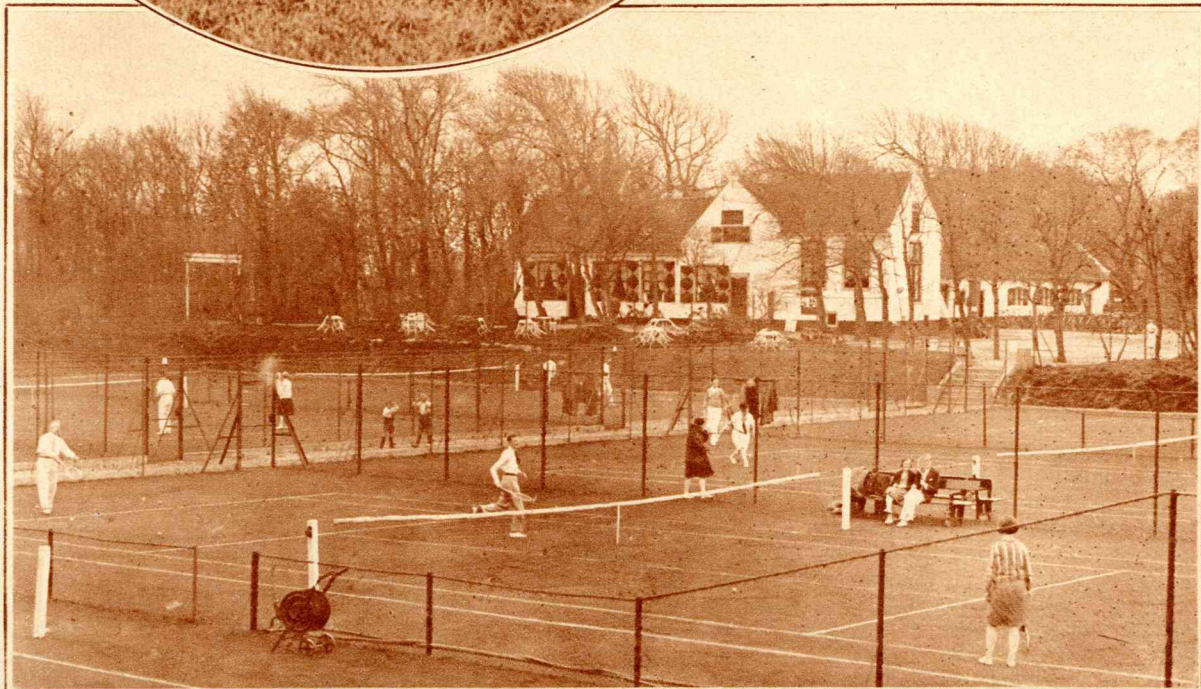
De zomer heeft zijn komst met de eerste warme dagen en het eerste onweer aangekondigd. En een slecht Hagenaar, die zich niet dadelijk uit zijn tent laat lokken. Bij drommen zat men zich den eersten dag reeds te koesteren op de terrassen onzer gezellige restaurants.



De eerste Zomersche Dagen

De kampeertenten zijn van den zolder gehaald en de week-ends brengen genot en gezelligheid in de vrije natuur.

De tennissport viert weer hoogtij overal in en om onze stad; getuige de fraai gelegen banen in de Boschjes van Pex.



Zoo naar Helen Wills, die sedert haar huwelijk niets meer van zich zien of hooren liet, heeft bij het aanbreken van het voorjaar de verleiding niet meer kunnen weerstaan om zich opnieuw te gaan trainen in de nobele sport!